

В своїй хаті й своя правда, і сила, і воля.
Тарас ШЕВЧЕНКО

Ямни́ця

№ 2 (16) серпень 2013 року

Шановні ямничани! Щиро вітаю вас з Днем Незалежності України та 569-ою річницею села!

Наша країна, наш народ святкую вже в котре річницю, відколи здійснилася споконвічна мрія українців — бути господарями на своїй прекрасній і чарівній землі. Майже тисячу років, з часів Київської Русі, українці прагнули вільно жити, сповідувати свої традиції та звичаї не зазнаючи при цьому поневірянь та утисків. Та історичні умови складалися так, що на українській землі панували більш згуртовані центральною владою народи-сусіди. Та попри все українці боролися за свою свободу.

Безумовно, ці роки незалежності стали випробуванням для всіх нас — випробуванням на зрілість, на терпіння, на толерантність, нарешті — на здоровий глузд. І не може бути сумніву в тому, що працелюбний народ України в змозі поліпшити життя у своїй власній державі. Тій державі, що вистраждана поколіннями українців, за яку віддано скільки життів і крові, крові наших предків. Впевнений у безхмарному завтрашньому дні України. Цей день обов'язково настане і тим швидше, чим більш свідомо ми працюватимемо сьогодні на благо Батьківщини і проникнемося почуттям патріотизму до свого села та своєї України. Повірте, без цього дуже важко досягти поставленої мети. Вірю — ми її досягнемо!

Шановні ямничани! Бажаю вам здоров'я, щастя, успіхів у всіх ваших справах і нехай мрія про краще життя окриє вас на нові звершення, на нові добре справи в ім'я нашої України, та її майбутніх поколінь.

З великим святом вас!

З повагою, сільський голова Іван КОВАЛЬЧУК

Вітаємо з Днем Незалежності України!

Редакція газети «Ямни́ця» щиро вітає вас, дорогі ямничани, з великим національним святом — Днем Незалежності України!

Незалежність України відтворює загальнодержавну ідею і духовне оновлення, сприяє подальшому утвердженню патріотизму, надихає на добре справи задля розвитку нашої України як демократичної, правової, економічно міцної, соціальної, знаної та впливової серед світової спільноти держави.

Бажаємо вам міцного здоров'я, щастя і любові, миру, добра і злагоди, творчого нахнення і плідної праці на благо України та нашої Ямници, нашого талановитого і працелюбного народу!

Редакція

Закінчилося дитинство останнім дзвінком У ранковій красі променистій...

У травні, коли розквітають яскраві квіти і дзвінить пташиний спів, теплий весняний вітер приносить до нас свято Останнього дзвоника. Останній дзвоник — це чудова шкільна традиція, тепле родинне свято, яке не можна нічим замінити. Цього свята немає в жодному календарі. Воно буває лише раз у житті кожної людини, кожного з нас. Для більшої частини учнів це просто оповіщення про прихід шкільних канікул. Може всі, кому йти в школу в другий, третій і так далі клас, радіють цьому довгоочікуваному дню. На три довгих місяці можна забути про строгий

розпорядок дня, ранні пробудження, про тести і контрольні роботи. Хтось відправиться подорожувати, хтось проведе літо вдома в колі рідних... Можна займатися улюбленими справами, не думаючи про час. Але для деяких — закінчення шкільного року пов'язане не тільки з радістю, але і з побоюванням, легким смутком, надіями... Для тих, хто закінчує школу, останній дзвоник є відліком початку найбільшої зміни в житті. Вони начебто і не зовсім дослі ще, але вже й не діти.

Цього року свято останнього дзвоника у Ямници було особливим

що й тому, що він проводжав у доросле життя ювілейний 60-ий випуск школи. В цей день, не зважаючи на проливний дощ, школа була сповнена урочистості і доброго настрою. Серед гостей були вчителі-ветерани, колишній директор школи Постолянук Р. А., які своє життя присвятили освіті ямничан. Привітали випускників та учнів директор школи Винник Н. І. та гости свята — голова Тисменицької районної ради Семенів В. М., сільський голова Ковал'чук І. Б. Настоятель церкви Св. Миколая отець-декан Богдан Ку-

рилів благословив випускників на успішну здачу випускних та вступних іспитів. Найбільш важливим для молодих людей були напутні слова першого випускника Ямницеї середньої школи (1953 р.) Іваночки Антона Васильовича. Ця людина має великий життєвий досвід, власні здобутки, веде активну громадську, просвітницьку роботу в Ямници і далеко за її межами. Також першими своїми звершеннями поділились першокласники. Кращі учні школи мали честь дати Останній дзвінок 2013 року.

Вперед ви дивитесь з надією в очах!
Бо відчуваєте новий життя квоток.
І щойно пролунав по нашій школі
Сумний і веселий... останній дзвінок!
Йордана ЛЕСІВ,
заступник директора
Ямницеї 30Ш НІІІ ст.

З Днем Незалежності!

А починалося
все так...

До 60-ї річниці
з дня першого
випуску
Ямницеї 30Ш

стор. 3

**Володимир
Дейчаківський**
— лицар
національного
чину

стор. 4-5

М. Бедайчук
“Ми вірили,
що можемо
добитися
правди...”

стор. 9

На Екваторі

Підумки
першого
футбольного кола

стор. 12

Виїзна нарада у Ямниці

18 червня, під головуванням голови районної державної адміністрації Івана Росіцького відбулася виїзна нарада у с. Ямниця, в ході якої обговорили питання проведення будівельних робіт щодо перекриття школи та коректування проектно-кошторисної документації на даний об'єкт.

Нарада відбулася за участі начальників управління економіки районної державної адміністрації Володимира Заніка, відділу освіти РДА Світлани Шарабуряк, директора ДП «НДІ Проектреконструкція» Петра Іванишина та начальника відділу комплексного проектування цього підприємства Богдана Савки, директора Тисменицького комунального підприємства «Капітальне будівництво» Тихону Середюку спільно із працівниками ДП «НДІ Проектреконструкція» провести зустріч 20 червня 2013

Винник, юрисконсультант сільської ради Мар'яни Дерун.

Вислухавши думки та пропозиції фахівців, сільського голови та начальника відділу освіти районної державної адміністрації, Іван Росіцький доручив директору Тисменицького комунального підприємства «Капітальне будівництво» Тихону Середюку спільно із працівниками ДП «НДІ Проектреконструкція» провести зустріч 20 червня 2013

року на даному об'єкті з метою узгодження подальших дій щодо проведення капітального ремонту.

Кошти у сумі 911 095 гривень відповідно до рішення Ямницею сільської ради від 28 лютого 2013 року № 20 пере-

дані районному бюджету для Ямницею загальноосвітньої школи I-III ступенів (на реконструкцію покрівлі – 599 990 гривень та капітальний ремонт покрівлі – 311 105 гривень).

Офіційний сайт Тисменицької РДА

Підготовка освітніх до нового навчального року та Державних стандартів

В рамках проведення Всеукраїнської акції «Нові стандарти – нова школа» 17 червня 2013 року Ямницею освітні прийшли гостей із Богородчанського району. У складі делегації були Іван Дрогомирецький, начальник відділу освіти Богородчанської районної держадміністрації, Володимир Мельник, завідувач районного методичного кабінету, Іван Кіфяк, голова ради голів профспілкових комітетів та Миррослав Гуменюк, директор Солотвинського навчально-виховного комплексу.

Роботу відділу освіти та методичного кабінету щодо готовності загальноосвітніх навчальних закладів та педагогічних працівників Тисменицького району до організованого початку 2013-2014 навчального року, впровадження нового Державного стандарта початкової, базової та повної за-

гальної середньої освіти в 2-х та 5-х класах презентували: начальник відділу освіти райдержадміністрації Світлана Шарабуряк, завідувач районного методичного кабінету Наталія Попадинець та голова районного комітету профспілки працівників освіти Франя Мединська.

Гости із Богородчанського району відвідали з поміж інших й Ямницею загальноосвітню школу I-III ступенів. Керівник навчального закладу директор Наталія Винник та заступник Ганна Липецька провели екскурсію по школі, продемонстрували роботу навчального закладу за переліком питань, окреслених даною Акцією.

Незважаючи на літній період, педагогічні працівники вашої школи провели відмінну роботу з питань організації навчально-виховного процесу в новому навчальному році,

– такий висновок озвучили Богородчанські колеги. Загалом учасники делегації були приємно вражені становом підготовки всіх навчальних зак-

ладів району до роботи в нових умовах Державного стандарту.

Офіційний веб-сайт Тисменицької РДА

Шановні батьки та власники закладів, у яких проводиться діяльність у сфері розваг та закладів громадського харчування!

Виконавчий комітет Ямницею сільської ради повідомляє вас, що 16 травня 2013 року внесено зміни до Закону України «Про охорону дитинства» (N 243-VII) згідно з якими закон доповнено статтею 20-1 такого змісту:

«Діти віком до 16 років з двадцять другої до шостої години можуть передбувати у закладах, у яких проводиться діяльність у сфері розваг, або закладах громадського харчування лише в присутності принаймні одного з батьків чи іншого законного представника дитини або особи, яка її супроводжує і несе за неї персональну відповідальність».

«Власники закладів, у яких проводиться діяльність у сфері розваг, або закладів громадського харчування та уповноважені ними особи зобов'язані вживати заходів щодо недопущення у такі заклади з двадцять другої до шостої години дітей до 16 років без супроводження осіб, зазначених у частині першій цієї статті».

«Власники закладів, у яких проводиться діяльність у сфері розваг, або закладів громадського харчування та уповноважені ними особи мають право у період з двадцять другої до шостої години вимагати у відвідувачів таких закладів документи, що підтверджують досягнення ними 16-річного віку».

Одночасно повідомляємо вас, що за недотримання даної вимоги передбачено адміністративну відповідальність відповідно до статті 180-1 Кодексу України про адміністративні правопорушення у вигляді накладення штрафу у розмірі від двадцяти до п'ятдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (від 340 до 850 гривень).

Виконавчий комітет Ямницею сільської ради

Шановні ямничани!

ПП «Прикарпатський земельний центр» виграв тендер у формі відкритих торгів на проведення робіт по інвентаризації земель в межах населеного пункту с. Ямнича.

Одночасно із проведенням інвентаризації проводиться підготовчі роботи для приватизації землі громадянами села. Жителям села, які бажають виготовити технічну документацію для передачі землі в власність, необхідно звернутися із заявою до сільської ради. Вартість виготовлення технічної документації на одну ділянку для будівництва та обслуговування житлового будинку (ОЖБ) – 400 грн., на одну ділянку для ведення селянського господарства – 300 грн., за кожну наступну ділянку для селянського господарства – 200 грн. Оплата за виконані роботи проводиться після оформлення документації громадянину.

Контактні телефони ПП «Прикарпатський земельний центр»: (0342) 52 33 10, 050 980 53 00, 096 432 22 55.

За більш детальною інформацією та зразками документів звертатися до землевпорядника сільської ради.

Виконавчий комітет Ямницею сільської ради

Увага! Небезпека поруч!

З кожним роком збільшуються площа небезпечної рослини – борщівника Сосновського. Ця рослина сягає висоти два і більше метрів та має товстий стовбур близько 10 см. Зовні трохи схожа на пастернак другого року вирощування тільки більша і листки великі. Для тварин це корі, а для людини небезпека. Небезпечні всі частини – стебло, листя, квіти. Дотик тіла до будь-якої частини рослини викликає почервоніння шкіри, появляється набряк, біль, наче від крапиви. Тільки опіки від борщівника глибокі і заживають повільно. В людини може піднятися температура, появляється нудота.

Щоб цього не сталося, слід уникати контактів з цією рослиною. Особливо застерегти дітей.

Зустрічається він на необріблених земельних ділянках, на узбичі діорі, узлісся. Досить поширеній борщівник на берегах нашої річки Бистриця. Якщо все таки відбувся контакт людини з цією рослиною, а особливо з її соком, то потрібно хусткою, серветкою чи іншим підручним матеріаломувідірати сік, промити місце водою з мілом або спиртом і закрити цю ділянку тіла щільною тканиною від сонячного світла, яке прискорює його негативну дію на тіло людини.

Кращий спосіб захисту від негативної дії борщівника є недопущення до його розповсюдження. Потрібно знищувати його шляхом підкопування, підрізання, вирубування з кореневою системою.

Тому кожному землевласнику потрібно обстежити город, невжитки, які примикають до нього, узбичі діорі і вирізати цюо небезпечного бур'яна, пам'ятаючи при цьому про власну безпеку.

Антон ІВАНОЧКО,
голова клубу «Сільський господар»

Графік руху тролейбуса №4	
Робочі дні	Вихідні дні
Барва	Д-ка
6 ⁴⁶⁻⁴⁷	7 ²⁰⁻²¹
7 ⁰²⁻⁰⁴	7 ³⁶⁻³⁷
7 ²⁰⁻²²	7 ⁵⁶⁻⁵⁷
7 ⁵⁸⁻⁰⁰	8 ³⁴⁻³⁵
8 ¹⁸⁻²⁰	8 ⁵²⁻⁵³
8 ³³⁻³⁵	9 ⁰⁸⁻⁰⁹
9 ¹¹⁻¹³	9 ⁴⁴⁻⁴⁵
9 ²⁹⁻³⁰	10 ⁰²⁻⁰³
9 ⁴⁴⁻⁴⁵	10 ¹⁵⁻¹⁶
10 ²¹	обід 30 хв.
10 ⁴⁰⁻⁴²	10 ¹⁰⁻¹⁵
10 ⁵¹⁻⁵²	10 ⁵¹⁻⁵²
10 ⁵¹	11 ²¹⁻²²
11 ⁵⁴	12 ⁰⁰⁻⁰¹
11 ²²⁻²³	12 ⁰¹⁻⁰³
12 ⁰⁰⁻⁰³	12 ³⁵⁻³⁶
12 ²⁴	12 ⁵⁷⁻⁵⁸
12 ⁴⁵⁻⁴⁸	13 ¹²⁻¹⁵
13 ¹⁵⁻¹⁷	13 ⁴⁸⁻⁴⁹
13 ³⁶⁻³⁸	14 ¹³⁻¹⁴
14 ⁰³⁻⁰⁶	14 ³⁸⁻⁴⁰
14 ²⁸⁻³¹	15 ⁰⁷⁻⁰⁹
14 ⁵²⁻⁵⁴	15 ²⁸⁻²⁹
15 ¹⁵⁻¹⁷	15 ⁵⁰⁻⁵¹
15 ⁴⁵⁻⁴⁷	16 ²³⁻²⁴
16 ⁰⁷⁻⁰⁹	16 ⁴⁴⁻⁴⁵
16 ²⁸⁻³⁰	16 ³²⁻³⁴
17 ⁰³⁻⁰⁶	17 ⁴¹⁻⁴²
17 ²³⁻²⁵	18 ⁰²⁻⁰³
17 ⁴⁴⁻⁴⁶	18 ²⁰⁻²¹
18 ¹⁸⁻²⁰	18 ⁵³⁻⁵⁴
18 ⁴¹⁻⁴³	19 ¹⁴⁻¹⁵
19 ⁰⁰⁻⁰²	19 ³²⁻³³
19 ³²⁻³⁴	19 ³³
19 ⁵⁰⁻⁵¹	обід 35 хв.
20 ⁰⁶⁻⁰⁸	20 ⁰⁸

Виконавчий комітет Ямницею сільської ради

А починалося все так...

60 років тому в один з чудових травневих днів прозвучав останній дзвінок для випускників Ямницеї середньої школи. Це був перший випуск...

А починалося все так. 1 вересня 1950 року Ямницька школа була реорганізована в середню. Це була друга середня школа в тодішньому Станіславському районі. Восьмий клас середньої школи формувався з випускників сьомих класів Ямницеї, Павлівської, Тязівської та Угринівської шкіл. Нас було 36 учнів по списку. Середня школа формувалася під керівництвом тодішнього директора, учителя хімії Двораківської Теофіли Бенедиктівної.

Для теперішніх школярів нагадаю, що навчання в середній школі (8-10 класи) було платним, 150 карбованців за рік. Багато це чи мало?! Судіть самі. Колгоспна система господарювання, яка відновилася в селі у грудні 1949 року, довела колись багату ямницею громаду до зліднів. На один трудодень (одиниця вимірює трудової участі в колгоспному виробництві) треба було працювати кілька днів, а в кінцевому результаті на нього видавали 200 грамів зерна і виплачували 20 копійок.

При таких умовах батьки були неспроможні зібрати таку суму на навчання дитини. Одні батьки заби-

рали дітей зі школи, іншіх дирекція виключала за несплату. Третя категорія учнів сама забирала зі школи документи і поступали в інші навчальні заклади обласного центру. В той час у школі діяла п'ятибальна система оцінювання знань, не на словах, а фактично.

«Одиницю» можна побачити в щоденнику, класному журналі, як поточну оцінку, так і за чверть. А в класному журналі – за підсумками навчального року – переведений..., залишений на повторний рік, включений зі школи. Ті учні, які «не відсіялися» протягом 8-9 класів, «гризли граніт науки», не дивлячися на побутові труднощі – після уроків вигнати корову на пасовище, нарубати дров, допомогти на полі тощо. Їх супутником був шкільний підручник. А були випадки, коли за не вивчений матеріал вчителі могли залишити окремих учнів після уроків або, як тоді казали, «по школі». Учень змушений був вивчити, а вчитель – перевірити знання і відпустити додому. Не раз батьки приходили з прутом до школи по «шибеника», який вчора не вивчив тему, а сьогодні корова в стайні, бо пастух «по школі» щось доучує. І такі випадки були неподінок. Я сам був учасником цих подій. До обіду ти школяр, після обіду – пастух.

Тому ми вчилися, бо знали, що таке наука, знання і її роль в майбутньому житті. Атестата за гарні очі тоді не вдавали. З 36 восьмикласників тільки 19 дійшли до «фіналу».

Зате більшість тодішніх випускників, які крім Ямници і Станіслава, нічого не бачили, виявили сміливість і подалися в Київський державний університет ім. Т. Шевченка (Роман Дейчаківський і Ярема Грицюк), Чернівецький ДУ (Ярослава Обух) в Станіславському педагогічному інституті (Мидора Попадинець, Марія Шкляр, Марія Нижникевич, Богдан Грицак), в Станіславському медичному інституті (Антон П'яста), в навчальні заклади Львова (Богдан Якимечко, Євстахій Стасинець) і ніхто з них не підривав репутації першого випуску, всі стали студентами. Решта, які сумнівалися у своїх можливостях чи матеріальне становище не дозволяло зробити цей крок, поступали в інші середні спеціальні заклади. Мета в молодих людей була одна – поступити куди-небудь, здобути певну професію і «вирватися» з колгоспу. Наголошу – «вирватися» не з села, а з колгоспу. Бо колгоспник на той час був прив'язаний до села, до «рідного колгоспу», як песик на ланцюжку. Він був безправний, в нього не було паспорта, без якого ти був ніхто, навіть на найгоршу низькооплачувану роботу не міг влаштуватися. Потрібна була довідка з колгоспу. Якщо комусь вдалося «вирвати» таку довідку з колгоспу, що тебе відпускають, то це було велике щастя для «нешасного колгоспника». Він тоді не говорив, що погана робота, низька зарплата. Він був вдячний і за те.

І так в 2003 році минуло 50 років з дня першого випуску. Уже не всі 19 змогли прийти на ювілейну зустріч. Відійшли у вічність Р. Дейчаківський, А. П'яста, Я. Дорошенко, Я. Обух, М. Нижникевич. На згадку про ювілей біля школи посадили дуба, в садінні якого взяли участь три покоління – ювіляри, випускники 2003 і першокласники.

Цей дуб символізує єдність поколінь. До нього щорічно мали б підходити випускники, підживитися його енергією і щоб вони, як той дуб, пустили глибоко коріння в рідну землю і не шукали щастя на чужих одвірках, а були господарями на своїй землі, в своєму домі.

Бажаємо нашим випускникам продовжувати хороші традиції своїх попередників, бути здоровими, як дуб, наполегливими в досягненні своєї мети, пам'ятати рідну школу і вчителів, шанувати батьків, не забувати рідну домівку, село.

Хай ваш розум і роботящі руки внесуть свою лепту у щасливе майбутнє нашої України.

**Антон ІВАНОЧКО,
випускник Ямницеї
середньої школи 1953 року**

Садіння дуба, який символізує єдність поколінь. Посаджений в честь першого випуску Ямницеї середньої школи. Травень 2003 року

дан Грицак), в Станіславський медичний інститут (Антон П'яста), в навчальні заклади Львова (Богдан Якимечко, Євстахій Стасинець) і ніхто з них не підривав репутації першого випуску, всі стали студентами. Решта, які сумнівалися у своїх можливостях чи матеріальне становище не дозволяло зробити цей крок, поступали в інші середні спеціальні заклади. Мета в молодих людей була одна – поступити куди-небудь, здобути певну професію і «вирватися» з колгоспу. Наголошу – «вирватися» не з села, а з колгоспу. Бо колгоспник на той час був прив'язаний до села, до «рідного колгоспу», як песик на ланцюжку. Він був безправний, в нього не було паспорта, без якого ти був ніхто, навіть на найгоршу низькооплачувану роботу не міг влаштуватися. Потрібна була довідка з колгоспу. Якщо комусь вдалося «вирвати» таку довідку з колгоспу, що тебе відпускають, то це було велике щастя для «нешасного колгоспника». Він тоді не говорив, що погана робота, низька зарплата. Він був вдячний і за те.

І так в 2003 році минуло 50 років з дня першого випуску. Уже не всі 19 змогли прийти на ювілейну зустріч. Відійшли у вічність Р. Дейчаківський, А. П'яста, Я. Дорошенко, Я. Обух, М. Нижникевич. На згадку про ювілей біля школи посадили дуба, в садінні якого взяли участь три покоління – ювіляри, випускники 2003 і першокласники.

Цей дуб символізує єдність поколінь. До нього щорічно мали б підходити випускники, підживитися його енергією і щоб вони, як той дуб, пустили глибоко коріння в рідну землю і не шукали щастя на чужих одвірках, а були господарями на своїй землі, в своєму домі.

Бажаємо нашим випускникам продовжувати хороші традиції своїх попередників, бути здоровими, як дуб, наполегливими в досягненні своєї мети, пам'ятати рідну школу і вчителів, шанувати батьків, не забувати рідну домівку, село.

Хай ваш розум і роботящі руки внесуть свою лепту у щасливе майбутнє нашої України.

**Антон ІВАНОЧКО,
випускник Ямницеї
середньої школи 1953 року**

Учні Ямницеї школи. 22.02.1947 рік

Районний огляд художньої самодіяльності школи. 25.06. 1953 р. По центру керівник хору Вдовин Михайло Михайлович та директор школи Куз Катерина Степанівна

Випускники 7-го кл. Ямницеї семирічної школи 1949-50 на св. році.

Ямницеї школярі. По центру класний керівник Самсонов Олексій Федорович. 1950 рік

Готується до написання книга – історія Ямницеї школи (1832-2013)

Сьогодні не тільки більшість шкіл області, а й нашого району вже мають опубліковані праці про історію школи. Мабуть, прийшов той час, щоб і нам, ямничанам, написати літопис своєї Ямницеї школи. Починаючи з квітня 2013 року місцевий історик Андрій Сміжак розпочав написання історії школи по давньому періоду, а саме про австро-польський час. Перший розділ під назвою «Становлення і розвиток освіти в період австрійського та польського панування (1832-1939 рр.)» на сьогоднішній день практично завершений у написанні. Він побудований у більшій мірі з архівних джерел та подекуди містить спогади старожилів. Наступні розділи, що будуть присвячені періодам шкільництва радянської доби та в роки незалежності, ще готуються до написання.

Оголошуємо, що кожен ямничанин, який має цікаві спогади про школу та вчителів, фотографії, документи (табелі, свідоцтва тощо), може зробити внесок у написання такої праці. Окрім цього, буде сформовано спеціальну редколегію по написанню книги, до якої за бажанням може бути включені і ви.

Окремо звертаємося до всіх вчителів, що раніше працювали в Ямницеї школі. Просимо вас підготувати свої спогади, біографії та фото. Тільки спільні дії нашої громади пришвидшать час написання такої потрібної всім книги.

Будь-які запитання за тел. 0977443372 або 53-4-54.

Редакція

Володимир Дейчаківський — До 100-річчя

У 1985 році на II конгресі українських політ'язнів у Торонто, у промові голови Ліги Михайла Марунчака серед імен визначних борців за волю України поруч з іменами Степана Бандери, Романа Шухевича, Андрія Мельника, Тараса Бульби-Боровця прозвучало також ім'я Володимира Дейчаківського.

Володимир народився 27 квітня 1913 року в Ямниці. Його батько Дмитро Дейчаківський до Першої світової війни був членом товариства «Січ» у Станиславові, а в 1919 році в часи формування в місті української адміністрації, входив до Повітової Господарської Ради. Людина досить авторитетна в селі, він мав значний вплив на формування світогляду і життєвих устремлінь своїх синів Петра, Богдана, Володимира, Василя і Антона. Володимир виростав в атмосфері постійного зацікавлення його родиною політичними і суспільними питаннями як в світі так і на Україні. В роки української влади батько був першим українським керівником сільської громади в Ямниці. Як сподвижник радикального лідера і відомого в краї діяча адвоката д-ра Левка Бачинського, Дмитро Дейчаківський не тільки активно допомагав відому політику під час виборів, але й люблював виходити з ним на поїздання в околиці Ямниці. При цьому невідступно слідували за дорослими маленькі Богдан і Володимир. Вони не тільки допомагали шукати та заганяти до пастки дичину, але й з захопленням вислуховували різноманітні життєві та політичні історії з уст метра української галицької адвокатури.

Початкову школу Володя закінчив у рідній Ямниці, а далі продовжив навчання в українській гімназії в Станиславові. Очолювана колишнім заступником міністра освіти в уряді ЗУНР доктором Миколою Сабатом школа була кузнеце гартування української патріотичної молоді і виховала сотні молодих українців героїв національно-визвольної боротьби. Тут навчалися бойовики УВО Микола Ясінський та Ярослав Барановський, провідні діячі ОУН Степан Ленкавський та Микола Климишин, герой оунівського підпілля — провідники Ва-

тим часом Володимир не припиняє своєї підпільної діяльності проти окупантів.

Біля читальні «Просвіти». В. Дейчаківський сидить з сапою

силь Савчак, Григорій Легкий та Михайло Хміль. До гімназії з братом Богданом Володимир поступив у 1923 році. Саме тут молодий хлопець зв'язав своє життя з українським націоналістичним підпіллям, свідомо ставши на дорогу боротьби за свободу і незалежність своєї України. По закінченні гімназії вписався на перший курс філософського факультету Львівського університету. Весь свій вільний від навчання час присвячував громадській роботі в своєму рідному селі. Був активним членом молодіжних організацій «Пласт», а потім «Сокіл-Батько». Разом з братом Богданом стає організатором ямницької футбольної команди «Вихор», яка в 30-их роках була однією з найсильніших українських команд Станиславівщини. В 1934 році, коли Богдана, капітана «Вихору», було арештовано і запоротено до «Берези Карпузької», Володя перебрав на себе капітанські обов'язки. У ямницькій філії товариства «Сокіл-Батько» Володимир був виховником, відповідаючи за фізичний гарнітур підростаючої молоді. Розуміючи важливу роль фізичного виховання молоді та здорового способу життя для майбутнього служіння Україні, Володимир в числі ямницьких активістів

приходу більшовиків Володимир переходить у підпілля. Для національно-свідомої української молоді було зрозуміло, що в особі московської комуністичної влади українці мають нового і набагато небезпечнішого за поляків ворога. Використавши безладя перших місяців зміни влади, Дейчаківський таємно перебирається з більшовицької зони окупації до німецької.

Команда «Вихор». В центрі Володимир та Богдан Дейчаківські

Володимир Дейчаківський.
1936 р., Львів

вав у місті Ярославі, потім у Кракові. Там разом з Василем Чижевським працював в канцелярії комітету українських біженців. В кінці 1939 року за наказом організації перешов на роботу в «Веркшуз» (поліція) містечка Сталева Воля, де був в чині підofiцера і одночасно керував місцевим осередком ОУН. В кінці 1940 року переїхав до Ярослава, де працював в Українському комітеті. В лютому 1941 року, за вказівкою Головного Проводу ОУН проходить вишкіл під керівництвом німецьких інструкторів Абверу (німецька військова розвідка). Не маючи ні своїх військових кадрів, а ні фінансово-економічних ресурсів Провід ОУН змушеній був вдаватися до контактів з німцями навіть знаючи, що останні вступили в союз з більшовиками. Потрібно було до кінця використати військові можливості одного агресора в боротьбі з іншим. Вишкіл проходив у курортному містечку Криниця, де серед інструкторів був такий собі Ганс Кіргер. Доля ще зведе ямничанін з ним в майбутньому. В таборі Володимир близько зійшовся з Петром Ковальським, який на довгі роки став його близьким і добрям товаришем. «Владко» загартований з малих літ спортом та іграми в футбольній команді Ямниця... мав тверду заправу, не лише спортивну, але й заправу характеру. Він був твердо відчайдушний, багато вимагав спочатку сам від себе, а тоді від своїх друзів. Всі його шанували й дуже любили, бо кожний з нас в молодому віці багато вже пережив. Пройшовши твердий шлях у підпільному житті ОУН, і всіх нас в язала велика привізнь, тверда організаційна дисципліна і взаємопошана». В травні 1941 року Володимир Дейчаківський головним Проводом ОУН був призначений провідником Станиславівського обласного проводу ОУН. Дальше його чекав важкий перехід через кордон, який на цей час уже був під повним контролем більшовиків. Для того, щоб його перейти треба було крім простого везіння мати дуже добру фізичну підготовку. «Дереш»-Володимир Дейчаківський до такої акції був готовий. Перед самим переходом кордону він дуже хвилювався, бо разом з ним було відправлено людину, якої він добрає не знає, а тому не мав до неї повної довіри. В розмові з Петром Ковальським, який також був у числі добровольців для переходу на

більшовицьку сторону, він ділився своїми сумнівами, признаючись, що добивався у керівництва організації, щоб на таке важливе завдання їх послали разом. І жартома додав: «Було б нам приємніше разом вмирати». Але для його товариша вже було визначене інше завдання. Крім цього Володимира засмучувала розлука з коханою дівчиною, яку він залишив в Ямниці і про яку не зівав нічого певного.

Таємний маршрут Дейчаківського мав пройти з Мадярщини через Лавочне, Сколе й до Станиславова. Прикордонна смуга в той час була зміцнена прикордонними військами НКВД і навіть дружі Володимира сумнівалися в тому, що йому вдастся успішно завершити перехід. Та завдяки сміливості та винахідливості, Володимиру вдалося виконати завдання. Переодягнувшись на старця, він просто вийшов на більшовицьких прикордонників, які під вартою і під охороною собаки, намагалися відвести його до начальства. Скоріставшись з того, що прикордонники втратили пильність, Володимир зумів нейтралізувати собаку і щасливо позбутися своїх переслідувачів. Добравшись до Ямниці Володимир дякій

Станиславові і на околицях. З цією метою він зробив детальні фотографії аеродромів у Станиславові і Більшівцях.

За тиждень до німецького наступу на СРСР в центрі Станиславова, з ініціативи ОУН відбулася таємна нарада, в якій взяли участь керівництво обласного проводу ОУН та інженер Ілля Семянчук. На ній було вирішено, що з огляду на близький майданчик між більшовиками і нацистами наразіла необхідність ширшої наради патріотичних сил міста для підготовки ґрунту з метою перебрання влади українцями після виходу більшовицьких військ. В суботу 21 червня 1941 року така нарада відбулася. На ній крім Володимира Дейчаківського, Іллі Семянчука були присутні ще п'ять представників від громадян міста. На пропозицію від ОУН інженерові Іллі Семянчуку було запропоновано посаду керівника Українського Правління в Станиславівській області, на що він дав згоду. Крім того, розглядалося питання про гарантування безпеки населенню та утримання спокою та ладу у місті після відступу більшовиків. Перед своєю втечею з міста більшовицьке НКВД розгорнуло кампанію жорстоких репресій проти

В. Дейчаківський з провідниками ОУН. 24.12.1939 р., Краків

всіх запідозрених в антикомуністичній діяльності. Було арештовано і вбито тисячі в нічому не винних людей. Репресії зачепили своїм смертельним крилом і сім'ю Володимира Дейчаківського. В січні 1941 року був арештований брат Володимира — Богдан. Більше трохи місяців він піддавався жорстоким допитам і катуванням в станиславівській тюрмі, перш ніж його засудили до смерті. Тільки швидке просування німецьких військ створило умови для втечі. Богдана і сотень інших вязнів з більшовицької катівні. До заслання в Сибір були призначені мама і сестра Володимира.

З часу проголошення у Львові Незалежності України Володимир Дейчаківський бере активну участь в створенні української адміністрації в місті та області. Володимир також виконував функції керівника організаційного з'язку з закордоном, що йшов через Мадярщину. Для виконання оперативних завдань «Дереш» сформував місцеву збройну групу, яка готова була до виконання будь-яких бойових завдань. Однією з найважливіших завдань покладених на Дейчаківського Організацією була розвідувальна діяльність. Потрібно було здійснити заходи для вивалення і пізнішої нейтралізації військових об'єктів більшовиків в

Капітан «Вихор» (третій зліва) Володимир Дейчаківський

лицар національного чину

з дня народження

Крігер запросив на переговори разом з Володимиром усіх членів міського та обласного урядів і під час бесіди підступно їх арештував. На Дейчаківського, під час арешту, він натравив свою треновану собаку, німецьку вівчарку на ім'я Люкс. Та завдала йому важкої травми в районі паху. Крігеру здалося, що Володимир рукою почав шукати в кишенні револьвер й відвадив команду собаки. Лікарської допомоги Володимир так і не отримав. Дома дізналися, що Володимир арештований і передали йому іжу і коц. Як пізніше згадувала Оксана Лемеха-Луцька, всі арештованих в той день українських патріотів гестапівці посадили на вантажну машину, в якій крім Дейчаківського вже були Василь Бандері й його вагітна дружина Марія, Євген Лозинський, д-р Богдан Рибчук, Роман Полутранка, Ярослав Микитюк та багато інших українських діячів. Коли вивезли за міст до Пасічної, то всі подумали, що їх чекає розстріл на жидівському «Окопищі». Тільки тоді, коли вантажівка повернула в сторону Галича, арештовані трохи заспокоїлися. Спочатку арештантів доправили до Львова, потім до краківської тюрми «Монте-Люпіх», а відтак до концентраційного табору смерті Аушвіц (Освенцим). На той час тамтешня табірна адміністрація була в руках польських політичних та кримінальних засуджених. Вони вели між собою жорстку боротьбу за мізерний пай хліба, або черпак супу... Дізнавшись про приїзд українців, між якими були брати Степана Василь та Олександр, вони кинулись на них як собаки. За два тижні Бандерів було закатовано. На очах у Володимира, Гриця Яворова, родом з Стрийщини, польські садисти заставляли голими ногами місці розпалене вапно. Нещасному спалило м'язи ніг аж до кісток. Після цього в'язні відправили до тюремного шпиталю, а потім – до газової камери. Як згадував брат Володимира Богдан, його самого врятував щастливий випадок. Дізнавшись, що його прізвище Дейчаківський, один з польків запитав Володимира чи він не приходиться родичем директору товтацької

ляєте українською мовою, – відважно звернувся Володимир до охоронця, – думаю, що ви українець. Я маю лист і дуже прошу передати його на світ». В очах есмана пропустило виразне замішання. Він не зінав чи покарати Владка, чи загнати його грізним окріком назад до в'язнів, які працювали. Це замішання Володимир вловив і дальше продовживав: «Пане, ви є господарем моєго життя чи смерті, але коли у ваших жилах пливе хоч крапля української крові, ви не можете відмовити мені, бо від цього залежить життя соток українських патріотів – провідних українських в'язнів залишених на сваволю таборового шумовиння. Прошу

Фото В. Дейчаківського із слідчої справи польської поліції

вас ще раз: киньте цей лист на пошту». Охоронець мовчки взяв з рук Володимира записку, а потім сказав: «Ти знаєш, що за це тебе і мене чекає? Я ризикую більше від тебе, бо ти в'язень, я ж таки ще на волі. Звідки ти набрав такої відпові? Чи тому, що ти бандерівець? Ви ще й тут не даете нам спокою». Скорі виявилося, що охоронець кинув таки того листа у поштову скриньку. Протягом короткого часу групу українських в'язнів в Авшівці відлучили від поляків. Якщо б цього не сталося польські шовіністи знищили б усіх українських в'язнів. Слух про геройчний вчинок Володимира Дейчаківського розірвало сердце всіх в'язнів.

Володимир добре розумів, що легального вороття до рідної сторони, для нього немає. Відновлення в краї комуністичного режиму, ставите на порядок денний чергову потребу у боротьбі за Українську Державність. Крім того як український революціонер він має діяти тільки з наказу Організації, яка враховуючи його досвід і ділові та моральні якості, визначить для нього ефективну діяльність.

Поскільки після війни центром концентрації українських національно-визвольних сил стає Німеччина, яка була зоною окупації західних союзників, Володимир Дейчаківський поселяється в Баварії. З 1945 року він керівник обласного проводу ОУН Регенсбург. Виконує обов'язки і як член проводу ЗЧ ОУН. Для більш ефективної діяльності українців в окупованій союзниками Німеччиною ОУН в 1945 році виходить з ініціативою створення Ліги Українських Політичних В'язнів. Наприкінці 1945 року Дейчаківський разом з Юліаном Волчуком та Іваном Микитюком були кооптовані в Керівну Управу організації. На Першому Конгресі ОУН, який проходив з 29 по 30 червня 1946 року, Володимир повторно обирається до керівної управи організації. Обраним повторно він був до керівництва ЛУПВ і на Конгресі, який пройшов у Мюнхені 22 липня 1947 року. 14 лютого 1948 року, після від'їзду з Німеччини секретаря організації Романа Малащука посаду секретаря обрав Дейчаківський. Володимира обирали і в прези-

дію Конференції голів і секретарів ЛУПВ, яка пройшла в Мюнхені в 8 травня 1948 року.

На початку 1948 року Степан Бандера і Микола Лебідь, стали ініціаторами створення оперативного штабу для реалізації «акції Богуна». Суть її полягала в тому, що до часу початку очікуваного воєнного конфлікту між США і СРСР планувалося підготувати і відправити на Україну велику кількість оунівців з метою змінення антикомуністичного підпілля в Україні і ефективно підготуватися до збройного виступу проти окупантів. Відомо, що відношенню до поєднання з польськими в'язніми відповідно до вимоги ОУН було погоджено. Однака Володимир того дня став героем. Після покарання він у власних силах дійшов до свого бараку. Цим вчинком він показав усім зрадникам і донощикам силу духу українського політичного в'язня, його високу моральність і вірність товарищам. Владко своїм вчинком доказав, що у відношенню до поєднання з польськими в'язніми повинні бути солідарні. Цей випадок приніс йому і всій групі українських в'язнів визнання, авторитет і симпатії цілого табору.

Довгі роки перебування в жорстокій неволі не зламали Володимира. Від початку і до кінця перебування в таборі він був твердий духом і жадав волі, аби продовжити боротьбу. «Щоб ці колючі дроти ми мали прогрізти зубами, ми мусимо вийти на волю» – говорив він у разом з Петром Ковалським і твердо вірив, що час для служіння своєму народу ще прийде.

24 січня 1945 року, шість тисяч в'язнів різних національностей німці перегнали з Авшівці до Мавтавзена в Австрії. Було тут 150-170 українських націоналістів, а в їх числі і Володимир Дейчаківський. Разом з Микоюлем Зацухним він пробув у цьому таборі до самого кінця. Жадана волі прийшла до в'язнів 5 травня 1945 року разом з американськими танками, що показалися у воротах табору. Вони стали знаком початку нової сторінки в житті Дейчаківського – повернення до активної політичної боротьби, якій він присвятив усе своє життя.

Активну політичну і громадську діяльність в Німеччині Дейчаківський завершив у березні 1949 року, після переїзду на постійне місце проживання в Канаду. Тут він

заснував відомий «Діловий комітет свята Обжинок».

Він приступил застав його просто на вулиці,

а влітку комендантом дитячого (юнацького) табору «Веселка». В планах Дейчаківського була поїздка, в середині січня 1965 року, до Західної Німеччини на запрошення тамтешньої прокуратури, де повинен був відбутися судовий процес над

У Татарові. Андрій Галярник, Михайло Савчак і Володимир Дейчаківський

гітлерівськими військовими злочинцями.

В п'ятницю, 11 грудня 1964 року, Володимир Дейчаківський несподівано помер, залишивши вдовою дружину Ірину й осиротивши дітей Андрія, Юрка і 5-ти річну Мотрю. Раптова смерть 52-річного енергійного чоловіка, всіма знаного громадського діяча, потряслла українську громаду. Серце

Діловий комітет свята Обжинок. 1935 рік. Володимир Дейчаківський перший справа

Володимир Дейчаківський (другий справа) серед ямницької молоді

польської гімназії. Отримавши ствердину відповідь, поляк став на захист Володимира.

Дивлячись на щоденні звірства охоронців по відношенню до своїх друзів, Володимир розумів, що конче потрібно шукати якийсь порятунок. Проаналізував ситуацію, яка склалася, Дейчаківський дійшов переконання, що разом з поляками доля звела їх швидше за все виладково. Тому єдиним спасінням для всіх було б знайти можливість передати вістку у світ про те, що поляки, користуючись чисельною та адміністративною перевагою знищаються та мordють українських в'язнів. Він врешті наважився написати записку («грипс») і передати на волю. Працюючи в команді, що розбудовувала табір, Володимир довідався, що один з есманів-охоронців розуміє українську мову. Той виявився фольксдойчером з Буковини. Усвідомлюючи, що його план дуже ризикований, бо всіх хто намагався передати з табору вістку на волю, чекала смертна кара через повіщення. Володимир все ж вирішив діяти через «фольксдойчера»... Підготувавшись до найгіршого, він одного дня під час роботи наблизився до есмана. Лише за наближення до себе охорона мала право без попередження відкривати вогонь. «Я знаю, що ви розмов-

Володимир Дейчаківський з товаришею Андрієм Галярником

вий приступ застав його просто на вулиці, звідки він був відвезений до шпиталю Св. Йосифа. Невблаганна смерть застала його саме там. Ніщо, здавалося б, не віщувало такого кінця. Перед цим Володимир чотири тижні перебував у лікарні, де пройшов повне обстеження. В четвер, 10 грудня, був на роботі і разом з редактором І. Вараничю, д-ром Б. Стебельським і д-ром Р. Малащуком пішов додому...

Панаходи за улокій душі покійного зібрали широкі кола української громадськості Торонто. Жалобні відправи як і останні Богослужіння відслужив о. М. Цурковський. Він же виголосив і прощальне слово у церкві. Співав чоловічий хор СУМ «Прометеї». Похоронено Володимира Дейчаківського в понеділок, 14 грудня, на цвинтарі «Проспект». Жалобні Богослужіння у церкві Св. Покрови згромадили небувалу кількість людей. Були представники від різних організацій, делегації з Отави, Гамільтону, Гвелдори, Велланда та Лондона. Приїхала делегація від ЛВУ з США на чолі з Богданом Морозом з Буффало. На цвинтарі від імені Визвольного Фронту промовляв голова ГУ ЛВУ д-р Роман Малащук, а від делегації США – Богдан Мороз.

Сніг, який у момент похорону застеляв стежки, не міг прикрити маси вінків, що їх склали на могилі покійного його друї, різні організації та товариства...

Ігор ДЕЙЧАКІВСЬКИЙ

Допоки продовжуються традиції, ми — нація

Українські вечорниці в минулі століття були традиційною формою проведення дозвілля як молоді, так і поважних газдів та газдинь, котрі в своїх оселях приймали ватаги юнаків та дівчат. В Ямниці цю традицію відродили, адаптувавши її на сучасний лад.

Активісти села — учасники художньої самодіяльності разом із організаторами вечорниць: Ярославом Семковичем — художнім керівником танцювального ансамблю «Ямничанка», Ярославом Колобаньком — режисером театру Ямниці, Євгеном Галькою — директором БК, Романією Постолянюк вперше розробили сценарій вечорниць та продемонстрували їх для громади села. Цих різних за професією ямничан об'єднало бажання продовжити давні місцеві традиції та, поза сумнівом, любов до українського слова та пісні. Відтак, місцеві аматори працювали над сценарієм та відвідували репетиції, аби здивувати односельців та гостей.

І ось, 19 квітня святково прибрана актова зала Ямницької школи прийняла вечорниці, котрі врахали свою гучністю та масовістю глядачів. Цього недільного дня на ямничанки вечорниці завітали селяни, аби відпочити душою від буденних проблем та поспілкуватися.

почали ямничанки газдини — учасники вокального ансамблю «Калина», школянська та студентська молодь. Як і годиться, українські вечорниці почалися із застілля. Господар і господиня чаювали гостей салом із часником, квашеною капустою, червоним борщем з пампушками та іншими смачними стравами національної кухні. Попоївши, хлопці і дівчата перейшли до розваг. Колоритна сценка з життя українського села не залишила байдужим нікого. Із зустрічі роздратованої жінки з п'я-

Потрапивши на ямничанку забаву, не перестаєш захоплюватися оригінальністю, невичерпністю та повторністю людської фантазії. Сучасні вечорниці дійством на сцені роз-

ним чоловіком, сусідських чвар, хлопці і дівчата сміялися від душі.

Звісно, в такий вечір найбільше концертних номерів було присвячено любові, коханню. Продемонстрували свої вокальні дар Андrij Козунь та Христина Дзундза, багато лунало на цій забаві українських народних пісень. Не дали сумувати жодному присутньому дотепними жартами і анекdotами Роман Галіпчак, Володимир Галіпчак, Тарас Ткач, Олег Стельмах та ін.

Як ж вечорниці і без ворожінь? Ворохили дівчата то на черевичках, то на шапці, сподіваючись навіщувати щасливе майбутнє.

Невимушена атмосфера спілкування присутніх та сценічне дійство із забавами, піснями, танцями ще раз довели, що ямничанка родина згуртована, власне, це є основним чинником. Тому бажаємо, аби в серці кожного ямничанина зароджувався дух української пісні та слова, а традиція українських вечорниць щороку доносилася до молоді цінність української культури.

Андрій СМІЖАК

Прощавай, садок дитячий!

У навчальних закладах вже відбулися випускні бали. Красиво і не менш урочисто проходять вони і у дитсадках. Свято випуску дошкільнят у садочку є важливою подією для всіх батьків, які довірили свою дитину вихователям.

19 червня відбулося свято «Прощавай, садочек!» у дошкільному навчальному закладі «Зіронька». Радісне і хвилююче, воно зворушило дітей та всіх присутніх, адже випускників проводжали до школи. Вдало підібрані вірші, пісні і танці викликали у присутніх то слози, то радість.

подякувала батькам, які довірили їм найцінніший скарб — своїх дітей.

Незмінна частина випускних свят — концертна програма, головні герой якої — діти. В цей день вони співали багато пісень, танцювали, жартували, показували свої театралізовані здібності. Маленькі випускники висловлювали щирі подяки

24 вихованці закладу невдовзі стануть школярами, а поки що їм треба прощатись з улюбленим садочком. В «Зіроньці» вже склалася добра традиція в день випускного свята отримувати благословення на щасливе шкільне життя від отця-декана Богдана Куріліва.

В святковій залі зібралися батьки, запрошені гости, вихователі та винуватці свята. Випускний бал урочисто розпочала завідувачка ДНЗ «Зіронька» Оксана Євгенівна Шунтова: «В такому селі, багатому на народні звичаї та обряди, на духовність, навчає, розвиває та виховує наш дошкільний навчальний заклад. Сьогодні нас запросили на свято 24 маленьких випускників. Нам одночасно і весело, і сумно... У народі кажуть: «Шо посіеш в юності, те пожнеш у старості». І саме в стінах цього закладу наші працівники сіяли добре зерно добра, справедливості, людяності у чутливі дитячі душі...». Далі Оксана Євгенівна широ-

тим, хто протягом кількох років їх виховував, готовував до шкільного життя.

Діти молодшої групи привітали своїх старших товаришів, побажали їм щасливої шкільної дороги.

В кінці свята кожен випускник отримав подарунки. Колектив дошкільного закладу вірить, що добре спогади про садочек та вихователів діти з любов'ю пронесуть з собою через все життя.

Протягом всіх років колектив «Зіроньки» давав і дбає про належне виховання та навчання дітей. Єдність цілеспрямованих зусиль садочки та сім'ї забезпечує справді успішне виховання дошкільнят та підготовку їх до школи. Кожен випускник ДНЗ досяг успішності в оволодінні знаннями, навичками, які необхідні в подальшому навчанні у школі. Щасливої дороги, дороги випускники ДНЗ «Зіронька»!

Андрій СМІЖАК

День матері у садочку «Зіронька»

Як сонце посилає свої проміння, зігриваючи усе живе на землі, так і любов матері завжди зігриває дитину.

День матері — це всесвітній день, присвячений усім матусям світу. На Україні він відзначається у другу неділю травня. Його мета — підтримати традиції бережливого ставлення до жінки, відзначити значущість в нашему житті найголовнішої людини — матері.

Колектив дошкільного навчального закладу «Зіронька» не залишається ніколи осторонь цієї події. Так, 15 травня 2013 року в дошкільному закладі було влаштовано урочисте свято з нагоди Дня матері. В цей день діти вітали своїх матусь піснями, танцями та віршами, висловлюючи вдячність за невтомну турботу, любов, терпніння і відданість. Привітали та подарували свої таланти мали змогу не тільки вихованці ДНЗ, але і їх батьки, педагоги та інші гости урочистого заходу.

Свято сприяло зміцненню родини, налагодженню більш тісних відносин між дітьми та їх батьками, створило позитивний настрій. Бо діти обов'язково повинні розуміти, ким є для них матуся і якої пошани вона заслуговує. Безперечно, День матері — це одне із найзворушливіших свят, тому що кожен з нас з дитинства і до останніх днів несе у своїй душі єдиний і неповторний образ — образ рідної матусі, яка усе зрозуміє, пробачить, завжди пожаліє і буде безмежно любити незважаючи ні на що.

Вихователі ДНЗ «Зіронька»

«Ти в мосму серці, Україно, думою Шевченка гомониш»

У неділю, 23 червня, в приміщенні актового залу Ямницької ЗОШ пройшов звітний концерт художньої самодіяльності села, присвячений 200-літтю від дня народження Т. Г. Шевченка та 1025-літтю Хрещення України-Русі, в якому взяли участь кращі творчі колективи та виконавці нашого села.

У фойє залу діяла виставка робіт майстрів декоративно-ужиткового мистецтва Ямниці. Тут були представлені художні картини Вікторії Зуб'як, роботи ямницьких вишивальниць Оксани Катамай та Ірини Іваночко, різьбярство Ігоря Каляндрука, композиції із квітів Тетяни Сав-

чук, а також виставка творів Шевченка, серед яких давні видання поч. ХХ ст.

У переповненій залі під час двогодинного святкового концерту глядачі мали змогу не лише насолодитися піснями, музичними і танцювальними номерами та гуморесками у виконанні кращих аматорів народної творчості Ямниці, але й з головою поринути у вир мистецького життя села.

Розпочала творчий захід хорова капела ім. Р. Долчука (худ. керівник В. Турянин) з пісень «Отче наш», «Благослови, душа моя», «Все іде, все минає». Також виступили жіночі вокальні ансамблі «Калина» (худ. керівник Є. Галька) з піснями «Від Бога», «Ніченка-циганка»; «Берегиня» (худ. керівник В. Ко-зунь) – пісні «Берегиня», «Тече річка»; чоловічий вокальний ансамбл «Відродження» (худ. керівник Є.

Галька) – «Наш отаман Гамалія», «Грай, бандуро». Вокальний дар продемонстрували Богдан Катамай з піснею «Осіннє золото», Роксолана Гасяк «Вербована дощечка», «Три смерічки», Анастасія Боднарчук «Крайна мрія» та «Музика».

Художнє читання Шевченкових віршів майстерно продемонстрували Ірина Щербай «У нашім раї на землі» та Андрій Галярник «До Основ'яненка».

Доповнив та прикрасив звітний концерт народний ансамбл танцю «Ямничана» (худ. керівник Я. Семкович, муз. керівник П. Харук) українськими народними танцями «Чепурненка», «Голубка», «Гуцулка». Також щиру посмішку глядачам подарував ямницький гуморист Роман Галіпчак гуморескою «Караоке».

У завершальному слові начальник відділу культури райдерждміністрації Олек-сандра Стефінко подякувала усім учасникам святкового дійства, також щиру подяку учасникам творчого звіту висловив й сільський голова Іван Ковальчук.

Андрій СМІЖАК

Пісенний фестиваль «Весняні голоси»

11 травня завершився ювілейний Х Всеукраїнський фестиваль-конкурс дитячих хорових колективів «Весняні голоси», що протягом двох днів відбувався у Тисмениці.

Започаткований у 1994 році з ініціативи Тисменицької школи мистецтв імені

Йова Княгиницького конкурс хорового співу із 2002 року набув статусу всеукраїнського. Відтоді «Весняні голоси» відбуваються раз у два роки за підтримки обласної, районної влади з метою відродження та утвердження а капельного співу серед музичних шкіл,

розвитку дитячого хорового мистецтва.

Цьогоріч «Весняні голоси» зібрали у Тисмениці 13 хорових колективів з Івано-Франківщини, Львівщини, Рівненщини, Тернопільщини. Тисменичину презентували два учасники: хор учнів старших класів Тисменицької дитячої школи мистецтв імені Йова Княгиницького (диригент Руслана Ракета) та хор учнів «Барви весни» Ямницької дитячої музичної школи (диригент Світлана Бойко).

Переможців визначало компетентне журі, яке очолила професор, заслужений працівник культури України Ольга Ничай.

Дипломами за III місце та грошовими преміями нагороджено дитячий хор учнів Заліщицької дитячої музичної школи ім. М. Гайворонського Тернопільської області (диригент Зоя Шміглик), хор учнів Тлумацької дитячої музичної школи (диригент Світлана Козак), хор учнів Ямницької дитячої музичної школи «Барви весни» (диригент Світлана Бойко), хор учнів старших класів Тисменицької дитячої школи мистецтв ім. Й. Княгиницького (диригент Руслана Ракета). Грошовою премією також було нагороджено Анастасія Боднарчук – учасницю хору «Барви весни».

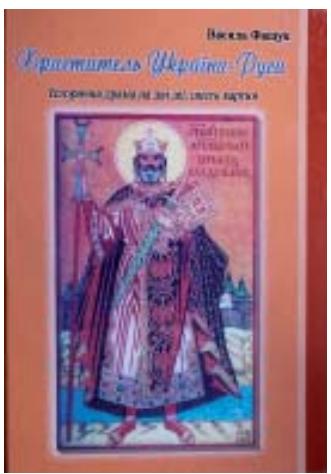
Офіційний сайт Тисменицької РДА

«Христитель України-Русі» – нове видання Василя Фашука

У травні 2013 року на прилавках книгарень з'явилося нове видання ямничанина Василя Фашука – історична драма на дві дії «Христитель України-Русі».

Здається, нині важко віднайти більш послідовного і багатогранного автора драматургічних інсценізацій в національному театральному і літературному художньо-культурному соціумі, аніж ямничанин Василь Фашук. Упродовж майже півстоліття він

вірою і правдою служить українському сценічному мистецтву, поповнюючи його репертуар щораз новими творами, необхідними для розвитку як драматургії, так і режисури та акторства. Починаючи з 1965 року, коли вперше здійснив сценічну композицію «Кайдашевої сім'ї» за однайменною повістю Івана Нечуя-Левицького, він створив близько трьох десятків інсценізацій, причому за прозою як українських класиків, так і сучасних письменників. Поставлені за цими п'єсами спектаклі були показані театральними колективами Івано-Франківська, Чернівців, Тернополя, Львова, Рівного, Коломії тощо.

Загалом Василь Фашук – автор чотирьох книг драматургічних інсценізацій, інсценізацій, численних літературно-сценічних статей, багатьох рецензій на п'єси українських драматургів і вистави професійних та аматорських театрів. По суті, всі п'єси-інсценізації прикарпатського драматурга вибудовані на добромому ідейно-естетичному матеріалі, передовсім – прозових явищах, з високохудожньою вартістю і з глибокою патріотичною та національною законодавністю як сюжетних перипетій, так і характерів та образів.

У такому ж руслі Василь Фашук інсценізував відомий свого часу роман Семена Скляренка «Володимир», створивши на його основі історичну драму на дві дії з шістьма картинами «Христитель України-Русі». У драмі доречно використані також історичні матеріали з літопису «Повість минулих літ». В прозовому творі Василь Фашук виокремив лише ті частини, що торкаються обставин хрещення Володимира рідної землі – Київської Русі. Відтак у центрі художнього зображення – образ київського князя Володимира, який у різний спосіб прагне запровадити нову віру серед русичів. Автор інсценізації основну увагу приділяє драматичній дії і драматизованим діалогам, у яких, власне, й реалізується намір головного героя: всупереч поганським традиціям прийняти й утвердити християнство як віроповідання для всього населення Русі.

У п'єсі «Христитель України-Русі», може, навіть більше ніж у романі, вся увага зосереджена на образі князя, йому не протиставлена інша альтернатива. Справа тут, очевидно, не так в характері художньої розробки автором сценічної композиції історичної теми, як у наскрізному пафосі (діє закон концентрації драматургічного зображення), пафосі єднання усіх руських земель довкола Києва-града і його володаря – князя Володимира, що є домінуючим у романі Семена Скляренка. Така спорідненість загального художнього спрямування літературних творів (роману і драми), по суті, засвідчує талановитість Василя Фашука як драматурга, який доволі переконливо «переклав» прозовий твір на мову театру.

Тож пропонуємо уважі читача інсценізацію «Христитель України-Русі» Василя Фашука, в основі якої лежить художнє полотно епічного історичного твору Семена Скляренка «Володимир».

Степан ХОРОБ, директор Інституту філології Прикарпатського національного університету ім. В. Стефаника

Про автора

Василь Фашук народився 18.08.1929 р. Учитель, багатолітній політ'язень сталінського режиму, громадсько-культурний і просвітняський діяч, драматург, сценарист, лауреат премій ім. І. Кріп'якевича та Марійки Підгірянки, член міського правління ВУТ «Просвіта», член НТШ.

Написав 25 п'єс-інсценізацій, переважно на історичні теми. Багато з них побачило світло рампи в театрів Львова, Рівного, Тернополя, Чернівців та Івано-Франківська.

За вагомий внесок у розвиток української культури нагороджений орденом «За мужність» III ст., медалями «Будівничий України», «За подвигництво в культурі Прикарпаття».

Бувайте здорові, їду до Канади...

Що скажі мені, мій брате,
Ти знайшов на чужині?
Може там тепліше сонце?
Може там тепліше море?
Може там ясніше небо
І родючша земля?
Ta не буде там ніколи
Того тихого садочку,
Де колись твоя матуся
Колисала немовля.

Час між двома світовими війнами вважається періодом другої хвилі української еміграції. З 1920-го по 1930 рік за кордон ринула велика кількість земляків. Ця хвиля отримала назву «політичної еміграції». Цього разу Батьківщину покинули не тільки селяни, а й робітники, представники інтелігенції, ветерани армії. До традиційних труднощів поділу нації додалися страждання і втрати, пов'язані з війною. Ямнича, яка вщент була знищена в ході боїв 1916-1917 рр., довгий час оговтувалася від цієї катастрофи. До цього всього додались масові мобілізації до польського війська, безперервні депортациі, арешти і переслідування. Більшість ямничан через нестачу роботи перебивалися випадковими заробітками. До соціально-економі-

чного долгувався й національно-релігійний гніт. Почалося масове ополячування українців. В усіх школах насильно запроваджувалося викладання польської мови, а українська занепадала.

Люди, які вже не мали надії на краще життя, вирішили за останні кошти дістатись, за перевезами односельців, до «прекрасної та багатої» Канади.

Канада й насправді могла багато чого запропонувати. Земля прерій була дуже родючою, хоча для того, щоб її освоїти, потребувала значних зусиль. Води було вдосталь. Запаси деревини, що так високо цінувалися на батьківщині, були необмеженими — тож не існувало проблем ані з паливом, ані з будівельним матеріалом. Дбаючи про заселення прерій, канадський уряд продавав землю за сутто символічною ціною — 10 доларів за 160 акрів. Українцям дозволялося селитися компактно, отже вони мали сусідами своїх співвітчизників.

Канада була країною грандіозних можливостей, але вимагала таких же зусиль для їх реалізації. Емігранти, котрі прибували сюди, практично не мали грошей, не знали англійської мови, най-

частіше були зовсім неписьменними. Після довгої виснажливої дороги вони опинялися у суворих незаселених преріях. Першим і найважливішим завданням було одне: вижити. Щоб захиститися від холодів, будували примітивні однокімнатні хати. Не маючи ні грошей, ні можливості одразу засяти ще не очищено землю, вони стали перед загрозою голодної смерті. Щоб заробити хоч які-небудь гроши, чоловіки обходили округу в пошуках роботи. Тим часом жінки, що залишилися вдома, самотужки починали обробіток землі та доглядали дітей. Не в змозі придбати техніку й навіть худобу, емігранти майже все робили вручну. Звичайно, лише через кілька років земля давала перший врожай. А щоб розчистити всю ділянку, потрібно було 15-20 років виснажливої праці.

Слід пам'ятати ї про те, що в Канаді емігранти зіткнулися з відкритою дискримінацією. Вперше побачивши емігрантів не англо-саксонського походження, населення Західної Канади було обурене появою в їхніх громадах «брудних і диких іноземців без жодного пені в кишенні». Були й газети, які називали наших емігрантів «покидьками Європи». Симпатіям до іноземців не сприяла і той факт, що емігранти селилися компактними громадами, носили свій національний одяг, розмовляли рідною мовою та трималися своєї церковної обрядовості.

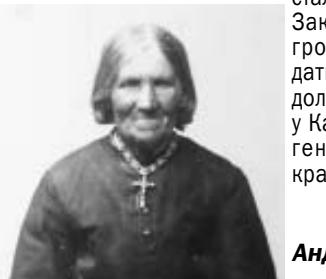
З огляду на це, актуальним постає питання дослідження кожної біографії ямничан, які стали емігрантами. Закликамо нашу громаду розповідати про життя та долю своїх рідних у Канаді, США, Аргентині та інших країнах.

Далі буде...

Андрій СМІЖАК

П'яста Степан (1885 р. н.) з дружиною Параскою та дітьми Антоном, Євдокією, Марією та Стефою. Виїхали до Канади 30 січня 1937 р.

Козун Євдокія Гнатівна (1868 р.н.). Виїхала до Канади 16 липня 1938 р.

Деркач Гнат Іванович (1882 р.н.). Виїхав до Канади 27 квітня 1924 р.

Сміжук Василь Дмитрович (1904 р.н.). Виїхав до Канади 22 квітня 1922 р.

Савчук Антон Семенович (1900 р.н.). Виїхав до Канади 3 березня 1928 р.

Ковалюк Марія Лукянівна (1891 р.н.). Виїхала до Канади 16 квітня 1921 р.

Іваночко Анастасія Михайлівна (1903 р.н.). Виїхали до Канади 22 травня 1928 р.

Катамай Анна Гнатівна (1904 р.н.) з донькою Марією. Виїхала до Канади 31 березня 1927 р.

Дейчаківська Євдокія Іванівна (1904 р.н.) та дочка Наталія. Виїхали до Канади 5 березня 1930 р.

Зуб'як Антон Гнатович (1910 р.н.). Виїхав до Канади 16 березня 1928 р.

Деркач Теодор Мартинович (1896 р.н.). Виїхав до Канади 22 травня 1929 р.

Брикалук Антон Гнатович (1905 р.н.). Виїхав до Канади 21 березня 1930 р.

Іваночко Олекса Іванович (1897 р.н.). Виїхав до Канади 29 січня 1927 р.

Історія хреста

3 «Віденським розп'яттям»

Заснована редакцією рубрика «Історія ямницьких хрестів» розкриває маловідомі факти про встановлення придорожніх хрестів у нашому селі. Минулого року для наших читачів ми підготували статтю про досить цікаву історію хреста Долішнього (№ 2 стор. 4). В цьому номері для вас представлена не менш цікава історія хреста на Маличанці.

Дмитро Семенович Іванців (1888 р. н.), уродженець села Угринова Долішнього, служив у австрійському війську. В 1914 році розпочалася Перша світова війна і Дмитро опинився на фронті. В ході важкої кровопролитної війни в нього зародилася думка, що коли Бог подарує йому життя і допоможе повернутися додому цілім й неушкодженим, він поставить на своєму подвір'ї придорожній хрест. В 1918 році війна закінчилася і Дмитро повернувся додому. Післявоєнний час був досить важким для всіх. Людям доводилось багато працювати по господарству, відбудовувати своє житло, шукати роботу тощо. В таку ситуацію потрапив і сам Дмитро, а про встановлення колись надуманого ним хреста призабув.

На поч. 20-х років Дмитро одружився з ямничанкою Євдокією Тодось. Проживала подружжя в Ямниці. В перші роки сімейного життя пара зазнала великих бід. Дві дитини, що у них народились, померли ще маленькими, погано родили поля й велася господарка. В той нелегкий час Дмитро згадав про хрест і вирішив його спорудити. Зібравши значну суму грошей, він замовив розп'яття із самого Відня. На той час його вартість прирівнювалася до вартості купівлі корови. Поштою, у великій коробці, розп'яття Ісуса прибуло до Ямниці. Тоді господар зробив із дуба хрест та встановив на свою подвір'ї біля дороги.

З приходом радянської влади сім'я Іванців була вивезена на Сибір, де господар Дмитро в 1946 році помер. Естафету по догляду за хрестом пірейняв його наймолодший син Ігор (1931 р. н.). Як на диво, в час найжорстокіших сталінських часів, коли переслідувалася релігія, зачінялись церкви, а всі хрести у селі були знищені, на Маличанці він продовжував стояти.

Однак в середині 80-х років пришла черга до ліквідації цього хреста. Тодішньому сільському голові Стриганину надійшов особливий наказ від партії — знищити цей хрест, і то негайно! Причому сільському голові пригрожали, якщо хрест не знімуть, то він головою села не буде. Господар просив, щоб сімейну реліквію не чіпали, однак хрест в час його відсутності все таки знімли. Ігор Іванців розпочав пошуки хреста, адже для нього було важливим врятувати розп'яття. Обдивившись все кладовище (тоді хрести викидали саме там), він так його і не знайшов. Тоді Ігор Іванців віч знову пішов до сільського голови попросити, щоб йому повернули хоча б розп'яття. Пан Стриганин на свій ризик повідомив, що хрест стоїть на кладовищі у каплиці. Вночі Ігор Його забрав. Розп'яття обгорнув тканиною і закопав на сімейній могилі до кращих часів. З проголошенням незалежності Ігор Іванців вирішив відновити сімейну реліквію. Відкопавши розп'яття та зробивши новий хрест, він встановив його на тому місці, де той стояв раніше. Тепер кожен ямничанин має змогу поглянути та помолитись до цього «віденського розп'яття», що стоїть по вул. С. Бандери.

Андрій СМІЖАК

Появою цієї статті автор завдає п. Ігорю Іванціву

R. S. Для наступної статті ми збираємо інформацію про історію хрестів «Захарішина» та на роздоріжжі Павлівка-Ямниця. Тих людей, які мають що розказати про ці та інші хрести нашого села, просимо відгукнутися.

Ямницькі прізвища, що зникли

Кімак (Kimak)

В доступних на сьогодні історичних документах прізвище Кімак зустрічається в Йосифінській метриці за 1787 рік: «Кімачиха вдова, яка проживала в будинку № 98, мала 50 сажнів поля». В «Інвентарі сіл» Ямниці та Угринова, за 1789 рік згадується Грінь Кімак, який належав до сільської влади і був присяжним в с. Ямница. В «Францисканській метриці» за 1820 рік Грінь Кімак вже був застуਪником керівника громади.

Цікаві версії походження прізвища «Кімак».

1) Історична.

Наведу деякі цитати з історичних документів:

В документах XI століття, наприклад, в Тварі Гардзі «Прикраса відомостей», написаному в 1050-1052 рр., повідомляється, що Тюрки-кімаки походять від Шада — молодшого сина начальника татар, що жили на березі річки Іртиш. Кімакський каганат — це тюркське державне утворення (втім, не згадане під цим ім'ям в жодному тюркському джерелі), яке розташувалося в північних областях Євразійського степу та Західному Сибіру в районі між Об - Іртишом приблизно з 743 до 1050 року. Кипчаки, які повідомляють ісламські географи, займали західні області каганату, що виходять до Урала і до Волзького регіону. Згідно з Гардзі (середина XI ст.), Кімакська конфедерація включала племінне угруповання, яке іменувалося «татари» (з якої походить правляча династія), що вказує на зв'язки як з монголомовним, так і тюркомовним світом.

Кімаки складалися з етнічно і лінгвістично різноманітних елементів: переважно були тюрками, але деякі були монголами, інші, можливо, мали іранське або палеосірське походження. Незважаючи на те, що хозарська мова відноситься до тюркської, більшість мовознавців вважають, що вона разом з болгарською відноситься до усіленої групи, що досить сильно відрізняється від інших тюркських мов, найбільш розповсюджених в IX-X ст. (огузької, кімакської, кипчакської).

Отже, не виключено, що прізвище Кімак — це відголосок тисячоліття його носії є нащадки древнього племені Кімаків.

2) Життєва.

В 1350 році на Русь переселилась значна кількість греків, які пересувались по території

Могила Михайла Кімака (1888-1957) на старому цвинтарі

Якщо Олена була Баланова, то прізвисько Тхореві, ймовірно було по лінії Гната Бібика. Пошуки ж прізвища «Тхір» привели до встановлення факту одруження Олесі Смеречанської з Марією Тхір. Їх старший син Микола Смеречанський (бл. 1857 р. н.), був жонатий

Микола БЕДЕЙЧУК: «Ми вірили, що можемо добитися правди»

На 40 днів – з 16 травня до 26 червня 1954 року – табір Степана в Кенгірі перетворився на територію свободи серед безмежної «тюрми народів». Понад 8 тисяч в'язнів-українців, литовців, євреїв, росіян – повстали проти нелюдських умов концентраційного табору.

Серед повстанців переважали українці – засуджені за політичними статтями та вояки УПА. Одним із таких був виходець з Ямниці Микола Васильович Бедейчук, вояк УПА з куреня Чорноти. Арештований в 1946 році, він був засуджений до 10 років таборів. Відбував ув'язнення в Красноярську, Караганді, а з 1953 року – в Кенгірі. Після придушення повстання – на Колимі.

Микола Бедейчук не був серед керівництва повстання, не брав участі в прийнятті рішень, тим більше в переговорах з владою. Він ходив у патрулі, які організував Конспіративний центр повстанців для охорони території й внутрішнього порядку. В охорону переважно залучали колишніх бандерівців і литовців з «лісових братів» як найбільш надійних. Він просто чесно й гідно виконував свої обов'язки, як і тисячі інших учасників повстання, які всі разом і творили те, що сьогодні називають дивом і подвигом Кенгіру. Повстання у Норильську, Воркуті і Кенгірі змусили радянське керівництво реформувати репресивну систему ГУЛАГу врешті привели до її падіння. В цьому була перемога повстанців.

5 вересня Миколі Васильовичу виповнилося 92 роки. «Я часто дивився в зуби смерті», – каже старенький чоловік, який зберіг постійну і гідність вояка і повстанця. Випробування, які випали на його долю, вистачило б на кілька життів.

– Пане Миколо, з чого почалося Ваше ув'язнення? Як Ви потрапили в Кенгір?

– До 1949 року я відбував у Красноярську. Там уголовників було багато, не давали нам і кусок хліба з'їсти. Вихоплювали з рук, коли ми йшли отримувати хліб, а було вже темно. І так та пайка маленька, а тут ще вони. Ту пайку там і золото не замінить нікак... То одного вечора ми їх як погнали... Що було в руках – тим і били. Вони тікали і кричали: «Начальник, спасай, бандери б'ють!» А ми сказали начальству на другий день: «Якщо не заберете їх від нас, на роботу не вийдем». Їх забрали. Могла пайка на столі стояти – і ніхто не брав.

Потім нас 120 чоловік, більшість українців і трохи литовців, кинули в Караганду... Ви знаєте, що таке столітній вагон? Це вагони з клітками, в яких зеків возили. Привезли у Казахстан в такий лагер – називався Екібастуз. Ізольювали нас в бараку, де ми пробули 21 день. Весна була... А серед нас два священики. Кажуть: «Хлопці, давайте службу Божу відправимо». Почали правити. А надізиратель, такий дурнуватий був, відкрив кормушку, з якої нам істі давали, і кричить: «Ви, сволочі! Вся страна плаче, а ви пайоте!» Ми питаем: «А що слухається? «Сталін умер»... Нам аж нібі камінєз з грудей позувалося... Було за чим правити службу!

Нарешті нас з ізольованого барака пустили в лагер. А там було чотири таких зони – лагпункти: два чоловічі, один жіночий і між ними господарський. Тоді в'язні ще носили номери на куфайках і штанах, на вікнах бараків решітки були. Ми жажемо людям: нашо вам тих номерів і решіток? Чого не добивається, щоб познімали? І начальство погодилося. Потім за роботу і гроши почали платити.

Ми там будували збагачувальну фабрику для мідної руди, копальня була недалеко. Одного разу з другого лагпункту вели колону після роботи в лагер. Система була така, що робили шмон: перевіряли, чи нічого нема... І там якийсь хлопець каже: «Надізиратель, ти що нас чіпаєш, нема в нас нічого...» А той калмик раптом дав чергу по людях з автоматом. Шість чоловік поранив, один помер потім. З того все і почалося. Ніхто не вийшов потім на роботу.

– А як прийняли рішення не виходити на роботу?

– Був такий у третьому лагпункті підполковник Кузнєцов (Капітон Кузнєцов – один з лідерів повстання поряд з українським націоналістом Михайлом Сороюкою,

і розповідав про результати переговорів. Казав: влаша хоче витягнути нас за межі табору, ми не повинні піддатися, треба стояти, чекати поки приде керівництво з Москвою.

– З ким ви трималися купи? Не було непорозуміння між в'язнями?

– У бригаді було більше українців, а, крім нас, найбільше литовців – хлопці з партізанів. Але конфліктів не було – ні з росіянами, ні з ким. Ми вірили, що можемо добитися правди.

– Як придушували повстання?

– Всі того дня чекали начальство з Москви. Я тоді чергував у жіночому лагпункті: вночі тільки хлопці чергували, а вдень і жінки. Десять під четверту годину ранку, навіть не знаю, яким чудом, що ніхто не чув, до стін підійшли танки. А навколо ж стояли наші пости! Та якби ми знали, що вони танки пустять, то викопали би пастки, ями, і танки би сіли туди... Мене якраз замінили на посту, і мені метрів сто п'ятдесяти лишалося вже до бараку, як танки прорвалися через стіни і пішли гуляти по зоні.

Tanки так близько проходили від входів у бараки і стін – попри самі двері, що душили всіх, хто не встиг відскочити. Мені пощастило, що я відскочив в інший бік, а не тулився до барака. Я бачив, як людям ноги мололо, чавило. Ми кидали каміння, але що то могло помогти. Не було спасу. За танками йшли солдати з автоматами, оточували бараки, але не стріляли. Не знаю, скільки людей подушили, але немало.

Потім нас вивели за табір, обклали кулеметами і кожного викликали по прізвищу. Відсилали в інші лагери. А керівників додатково засудили. Я попав у Колиму, нас чоловік 300-400 з Кенгіра туди відправили. З Комсомольська-на-Амурі нас привезли на саму річку Амур: там були рейки, з яких вагон з'їжджаєв просто на паром. Нас повантажили в корабель «Луначарський» і так везли в Магадан. На Колимі знали, звідки ми приїхали, думали, що не знати які бандити, вороже зустріли. А потім ми місцевих вчили бульбу садити.

Там я досидів своїх 10 років. А потім мене ще на Чукотку відправили – на вільне поселення. Вже паспорт видали. І знаєте, і з'їжджаєв просто на паром. Нас повантажили в корабель «Луначарський» і так везли в Магадан. На Колимі знали, звідки ми приїхали, думали, що не знати які бандити, вороже зустріли. А потім ми місцевих вчили бульбу садити.

Потім нам привезли «битовиків» – в'язнів, які сіли за кримінал. Хотіли спровокувати заворушення, різню. У наш лагпункт чоловік п'ятдесят таких точно прийшов. Ми прийшли до них і сказали: хлопці, у нас жінки є, якщо хто рушить жінку – того чекає смерть. Вони з нами погодилися. Ми потім разом прорізали входи в глинняному паркані до жіночої зони. Солдати поверх голів стріяли з кулеметів – лякали, але ніхто не боявся. Ми зробили проходи між лагпунктами, поставили варти попри огорожу: стояли всередині, солдати – зовні і на вищках. Всі були чимось зайняті: хтось варив їсти, хтось чергував – усі мали роботу. Битовики між нами розсіялися, що їх і не було видно: їх мало, нас тисячі...

Кузнєцов збирав нас деколи в ідаліні

Записав Сергій БОРИС

Шановна громадо!

Для наступного номеру нашого часопису ми збираємо інформацію про:

- Василя Пелехатого – вчителя фізкультури (біографія);
- Онуфрія Грицюка – ямницького спортсмена, велогонщика (біографія);
- Миколу Деркача, «Ему» – легенду ямницького футболу (біографія);
- Богдана Дейчаківського (1911 р.н.) – підпільника ОУН-УПА (біографія);
- Смицичу Івана Онуфрійовича (1885-1957) (біографія);
- Микола Катамай, пс. «Причепа», вояк ОУН-УПА (біографія та фото);
- життя та долю ямничан в еміграції (розвідка про ваших рідних, що вийшли за кордон);
- історію становлення придорожнього хреста (на роздоріжжі шляху Ямниця – Павлівка);
- розповіді про школу життя та вчителів;
- вірші, пісні, художні мальонки сільських талантів на різну тематику, старі фотографії;
- також вночі свої пропозиції...

Тих ямничан, які можуть розповісти про цих людей та події, просимо відгукнутися. А також закликамо жителів селаолучатися до написання матеріалів для газети на різну тематику. Телефон редактора моб. 0977443372, дом. 53-4-54.

Володимир ДЕЙЧАКІВСЬКИЙ – педагог, громадський діяч, заслужений вчитель України

Село Ямниця, що розкинулося в улоговині річки Бистриці, вписало не одну славну сторінку в історію нашого народу. Саме тут 11 червня 1929 року народився Володимир Дейчаківський, педагог, громадський діяч, заслужений вчитель України.

Теплі спогади про дитинство, однолітків, родину батька і матері зберігав усю життя. В Ямниці закінчив початкову школу, далі навчався у Станіславівській гімназії в 1942-1944 роках, випускними ж були вже класи у школі № 5.

Через те, що навчання припадало на воєнні роки, деякі класи доводилося проходити повторно, оскільки кожна нова влада прагнула вчити по-своєму. Неважаючи на це, одержав добре знання не лише з предмету, який пізніше став його фаховим, але й усіх дисциплін, що викладалися в школі.

Дуже добре знов історію, українську та світову літературу. На запитання «Звідки?», відповідав, що, крім книг, які були в сім'ях ямничин, літературу привозив брат матері Володимир, студент Львівського університету. Цей факт вартий уваги, оскільки багато творів були перекладами із західноєвропейських та інших слов'янських мов. Тож, завдяки студентству та патріотичним організаціям, які на той час були в Галичині, підлітки та молодь Ямниці жодним чином не були відрівні від тих процесів, що охопили тогодчасну Європу.

За зв'язок з ОУН брат матері Володимир був засуджений до кари смерті, ймовірно, розстріляний в Дем'яновому лазі. Уся ж родина потрапила на десятирічний термін до Хабаровського краю (сестра була повстанською медсестрою). Лише за збігом обставин Володимир Дейчаківський уникнув заслання, хоч і значився у тому ж чорному списку.

В 1948 році вступив на фізико-математичний факультет Чернівецького університету. Багатолікість і своєрідність міста, де навчався, долучалася до віміння толерувати «іннакість» – мовну, культурну, релігійну, бути відкритим до світу, що завжди переходить зміни і завжди неповторний у своєму розмаїтті. Навчання давалося легко. В 1953 році з відзнакою закінчив університет, і тоді ж розпочав роботу в Коломийському технікумі механічної обробки деревини, де пропрацював 49 років.

Як викладач поєднував глибоке знання предмету із викладацькою майстерністю. Найскладніші питання пояснювали цікаво і доступно. Дуже добре ставився до студентів, які також не лише любили свого

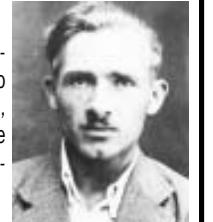

Володимир Дейчаківський з родиною

Шановні ямничани

Шановуючи пам'ять відомих людей нашого села, ми вирішили в наступному номері сільського часопису розмістити статтю про життя та долю відомого ямничанина, громадського діяча, футболіста, члена ОУН-УПА Богдана Дейчаківського. Всіх, хто може поділитися цікавими розповідями про життя та долю цієї особистості, просимо відгукнутися.

Тел. редактора 0977443372 або 53-4-54.

старі фотографії на стіл розклади

Федір Костянтинович Сивко —
вояк австрійської армії.
23.10.1916 р.

Українські січові стрільці. 1916 рік. Серед вояків житель
Ямниці, однак досі не ідентифікований

Ямни́цькі усуси. Антон Буженко (справа),
Дмитро Кушніренко (посередині) і невідомий

Пантелеймон Ребрик —
вояк австрійської армії.
Загинув у 1916 році

"Вихор" Ямни́ця. 1935 рік. Серед футболістів:
С. П'яста, С. Дуткевич, Б. Дейчаківський,
В. Деркач, А. Деркач, Б. Семочко, Д. Валько,
В. Дейчаківський, В. Трач, Г. Якимечко, С. Гулага.

Ямни́цька молодь.
30-ті роки.

В центрі Володимир Буженко,
пс. "Дзюньо" — вояк ОУН-УПА

Нова дівчат і хлопців у 20-х роках. Сидять:
Ганна Обух-Шонієва і Петро Дейчаківський.
Стоять: Антін Обух та Марія Дейчаківська

Ямни́цький хор. 1937 рік

Кирило Ткачук — довголітній директор та вчитель Ямни́цької школи

Справжнім учителем може стати далеко не кожен навіть дипломований спеціаліст. Адже роль педагога в житті кожної людини справді неоцінена. Навчати, порадити, спрямувати, любити — усе це та багато іншого повинен уміти освітянин. А тому душа його має бути щирою та відкритою, серце — великим і люблячим, розум — ясним. А ще справжній учитель мусить пропускати через себе кожну проблему дитини, зрозуміти її душу. Власне, таким був довголітній директор та вчитель Ямни́цької школи Кирило Ткачук.

Кирило Якович Ткачук народився 30 травня 1888 р. в Княгинині. Батько Кирила Яків служив дяком у церкві св. Покрови в Княгинині і користувався загальною повагою, мати Марія була домогосподаркою. Спочатку навчався в 6-класній початковій школі, а в 1917 році закінчив гімназію у м. Станиславові. З дитинства виховувався в патріотичній атмосфері національно свідомого родинного оточення. Розповідали, що одного разу Кирило на фірмі відвіз із Станиславова віткача зі станиславівською в'язницею, українського месника Мирослава Січинського, коли того повсюдно розшукували австрійська поліція. По закінченні семінарії Кирило був мобілізований до австрійського війська. Протягом двох років — 1917-1918-го — воював на італійському фронті, зокрема брав участь у кровопролитній битві на річці Ізонцо. Після проголошення Західно-Української Народної Республіки він вирішував пов'язати своє життя із школою. В 1921 році закінчив 5 курсів вчительської семінарії у Станиславові.

У 1922 році Кирило Ткачук розпочав свою вчительську діяльність у Ямни́цькій 4-класній школі, де була гостра нестача вчителів. Вже за рік він став директором школи, замінивши довголітнього керівника Яна Яськіва, який вийшов на пенсію. На бриці, а пізніше, за німців і за більшовиків, на велосипеді, іноді на поїзді кожного дня директор Ткачук добирається зі Станиславова до Ямни́ці.

У селі користувався пошаною і любов'ю за чесну працю і патріотизм, навіть в умовах тиску з боку різних окупантів. Протягом 1923-1924 рр. у Ямни́ці тривала відбудова школи, яка згоріла в часі Першої світової війни. Кирило Ткачук активно дополучився до справи відновлення шкільної установи. Він та війт села Д. Ребрик замовили план-проект школи у відомого львівського архітектора Броніслава Кулаковського. Протягом цього часу Кирило Ткачук вирішив безліч питань, пов'язаних з відбудовою школи, складанням кошторисів та придбанням інвентаря, вів постійну переписку із по-зичковою скарбницею та шкільною радою Станиславова. Вже наприкінці 1924 року в Ямни́ці постала нова школа.

У польський час Кирило Ткачук намагався будь-якою ціною не допустити ополячення дітей. Контактуючи з сільською «Просвітою», він зближував кількість уроків українською мовою. Ткачук спонукав учителів вивчати з дітьми українські пісні та вірші, а місцевого пароха Ю. Гірняка просив навчити дітей різних молитов. На це із претензією звернув увагу під час чергового візиту шкільний інспектор зі Станиславова Кухцак у своєму звіті за 1926 р., — «місцеві вчителі приділяють більше уваги навчанню на українській, а не на польській мові...». Окрім шкільних справ, Ткачук постійно брав участь у вчительських конференціях повіту. Добре володіючи польською та німецькою мовами, він часто виступав із підготовленими рефератами на історичну тематику, а також з географії, мінералогії, культури. Десятки перевірок Ямни́цької школи комісіями повіту засвідчили, що найбільш успішними були четверти класи, які навчав власне Ткачук. На 1927-28 рр. Кирило Ткачук домагався перетворення Ямни́цької школи з 4-класної на 5-класну, а

Кирило Ткачук

в 1930-х роках на 7-класну. За цей час він виводить Ямни́цьку школу на рівень однієї з кращих у повіті. При школі облаштував велике поле та сад, урожай з яких використовувався для безкоштовного харчування школярів. Кирило Ткачук створив шкільну філію єщадної каси «Стефника», кошти з якої брали для екскурсій та різного відпочинку учнів, домігся від шкільної ради фінансування найновітніших приладів, карт, книг для ефективнішого навчання. Активно підтримував бібліотеку. На 1926 рік шкільна бібліотека нараховувала всього 20 книг, а вже в 1932 р. — 176. Саме польський період був найбільш плідним у діяльності директора Ткачука.

У 1939 році, коли прийшла Червона Армія, більшовики встановили свої порядки. Гострі на язик ямничани, бували, іронізували з того, що директор під тиском більшовиків виступав, як атеїст, а після приходу німців відмовлявся від своїх слів. І, мабуть, тому і донині ходить між ямничанами трагічно-комічна історія:

До класу заходить директор під час чергової зміни влади — прийшли більшовики.

— Діти, добрий день! В церкву ходити не будемо, бо Бога нема, релігії вчити не будемо, а молитва — то блуд.

Через деякий час, коли прийшли німци, директор знову заходить до класу.

— Діти, Слава Ісусу Христу. Віднині будемо вчити релігію, молитися, ходити до церкви.

— Пане директоре, але ж ви казали, що Бога нема.

— Діти, я брехав, — просто відповів Ткачук.

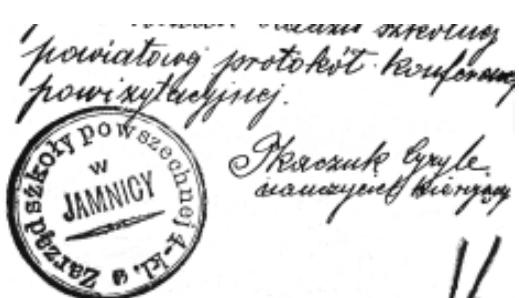
Сьогодні, з відстані часу і пережитих подій, відчуваємо трагізм тієї ситуації, в якій знаходилось українське вчительство. Тоді будь-яке слово, сказане вчителем без санкції влади, могло коштувати йому життя.

Супутницею життя і помічницею у всіх справах Кирила Ткачука була його дружина, вчителька Софія Надворська. Шлюбі подружжя виховало двох доньок-близнюків Марту та Олесю. В домі Ткачуків бувало багато вчителів та відомих людей. Часто заїжджали Лесь Мартинович, Дмитро Макогон, Ірина Вільде та ін. Будучи людиною авторитетною, Ткачук за Польщу був висунутий на посла до польського сейму, але програв отцо-митрату Роману Лободичу. Також мав можливість стати війтом Ямни́ці, але відмовився.

...23 листопада 1945 року на відрізку дороги між Угриновом і Ямни́цею в районі залізничного переїзду Кирило Ткачук, їдучи на велосипеді до Ямни́цької школи, був збитий на смерть вантажним автомобілем.

В Ямни́ці практично всі жителі старшого покоління ще й сьогодні теплим словом згадують свого директора, вчителя і добру людину Кирила Ткачука.

Андрій СМІЖАК

Автограф К. Ткачука з печаткою
Ямни́цької школи. 1924 р.

Дорогами до святынь: Маріямпіль — Погоня — Джублик — Бороняво

За короткий проміжок часу ямницькі юнаки міцно згуртувались навколо цікавої і корисної в духовному плані справи — відвідування святих місць України. Метою товариства є пропагування духовних чеснот та здорового способу життя серед молоді Ямниці. Протягом квітня-травня вони здійснили ряд цікавих веломандрівок.

Так, з Божого благословення о. Віталію Кузьмину, 20 квітня відбулася духовно-краєзнавча велоподорож до Марійського містечка Маріямпіль, яке славиться чудотворною іконою Пресвятої Богородиці, чудотворним джерелом, руїнами замку, 500-літнім дубом, Біблійним садом, площею Марії та неймовірними краєвидами.

1 травня відбулася велопроцесія до Погоні та Липівки, де знаходяться чудотворні ікони Пресвятої Богородиці.

На Майзлях до ямницьких велопрочан приєдналися однодумці-мандрівники

з молодіжної спільноти «Марія» і разом в кількості 15 учасників вирушили в дорогу.

Діставшись до Погоні велопрочани поклонилися чудотворній іконі Погінської Матері Божої, взяли участь у Святій Тайні Сповіді та Святій Літургії, яку відслужив о. Віталій Кузьмин.

Далі дорога мандрівників пролягала до села Липівки, де знаходитьться Липівська чудотворна ікона Пресвятої Богородиці. Цікаву розповідь про ікону та дива, що з нею пов'язані, а також про історію церкви та села нам розповів місцевий історик.

Все розпочалося з... бутси

27 травня, в Ямниці на майданчику зі штучним покриттям проходили баталії другого турніру юнацьких колективів «Кубок Меморіалу „Дем'янів Лаз“», приурочені вшануванню світлої пам'яті Федора Пастушенка та інших футболістів, членів ОУН, розстріляних у Дем'яновому Лазі.

Ідея проведення подібних змагань народилася два з половиною роки тому. Тоді під час дослідження науковими співробітниками музею М. Фреїком та В. Бакалою постаті Ф. Пастушенка, розстріляного разом з більш, ніж п'ятьма сотнями наших країн органами НКВС напередодні радянсько-німецької війни 1941-1945 рр. в урочищі «Дем'янів Лаз». Серед речей, знайдених під час розкопок, був футбольний черевик-бутс. Припускається, що бутса могла належати саме Федору Пастушенку.

Прем'єрний футбольний турнір, зініційований М. Фреїком, відбувся минулого року також у Ямниці. Тепер корисне починання отримало продовження і підтримку фундаторів — центр національного відродження імені Степана Бандери, Івано-Франківського обласного товариства «Меморіал» імені Василя Стуса, Музей-меморіалу «Дем'янів Лаз», івано-франківських обласних організацій НРУ та КУНу. Цьогоріч до їх числа долучилися Івано-Франківська обласна громадська організація «Патріот України».

Якщо рік тому у пілотному проекті зголосилися взяти участь чотири колективи — місцевий «Вихор», дві команди першої Української гімназії та футбольна дружина юні з с. Боднарів Калуського р-ну, то цьогоріч учасників виявилось удвічі більше. До старожилів змагань тепер долучились інші представники Тисменицького р-ну — «Авангард» Загвізда, «Ярковиця» Угринів, ФК «Стриганці» та ФК «Павlivka». Присутність останніх бачилася глибоко символічною, адже Ф. Пастушенко був уродженцем Павлівки.

Передувала змаганням урочисто-хвилююча церемонія їх відкриття, що традиційно пройшла на території комплексу «Дем'янів Лаз». З напутнім словом до учасників звернулися депутат обласної ради Ігор Шумега, голова обласної організації КУН Богдан Борович,

багаторічний член правління «Меморіалу» Юліан Куйбіда, голова обласної громадської організації «Патріот України» Сергій Сивачук та інші. На свято завітає син Федора Пастушенка Роман. Він широ привітав присутніх. Після цього юних футболістів було запрошено оглянути експозицію музею. Мабуть зайде говорити, що найбільшу зацікавленість у хлопчиків викликає основна на їхню думку експонат — той самий черевик-бутс.

А опісля настав час, власне, футболу. Розподіліні на дві групи учасники розпочали змагатися спочатку за кубкову системою. Відкривати турнір випало командам Загвізди та молодших «гімназистів». Дебютного м'яча довго чекати не довелося: вже на 5-й хвилині «авангардівці» Тарас Голодюк вразив ворота суперників, а гра завершилася впевненою перемогою загвіздянців — 7:1. Результативний початок було покладено. Далі у турнір наступних іграх було забито ще 20 м'ячів. Фаворитами турніру заздалегідь вважалися минулорічні триумфатори — старша команда першої Української гімназії та місцевий «Вихор», який торік поступився в вирішальному очному двобою — 3:5. Цього разу ямничани були налаштовані рішуче, що і підтвердили у матчах групового етапу. Ключовим поєдинком у іншому квартеті стало суперництво старших «гімназистів» та ФК «Павlivka». Напружене протистояння принесло перемогу сільському колективу. Тепер для виходу у фінал дебютантам залишалося не програти угринівським одноліткам. А минулорічні володарі призу наяву віддали суперникам з Боднаровою право зіграти у поєдинку за бронзову нагороду, поступившись — 2:3. «Бронзова» суперечка була направ-

Після відвідин цих святих місць всі щасливо, під Покровом Пресвятої Богородиці, повернулися додому.

9-11 травня відбулася велопроцесія до Джублика та Бороняво, що на Закарпатті!

Велопроцесія розпочалася з м. Долини. Протягом близько 20 км, велопрочани вже мілувались красою Карпат. Перший день був для них найважчим, бо довелося долати два перевали висотою більш ніж 900 м. А далі на мандрівників чекали спуски мальовничим Закарпаттям. Під кінець дня велопрочани прибули до Джублика, подолавши 165 км.

Вранці ямничани молилися на святу місці, де майже 11 років тому явилася Пресвята Родина. Набравшись духовних і фізичних сил, мандрівники вирушили до Бороняво, де знаходитьться Бороняська чудотворна ікона Пресвятої Богородиці. Розміщені вона у Василіанському монастирі Благовіщення Пресвятої Богородиці. По дорозі до Бороняво велопрочани помолилися у Меморіальному комплексі «Красне Поле», де поховані українці, що віддали життя за волю України, а також побували у Долині нарцисів, біля м. Хуст. В Бороняві, у монастирі вони молилися перед чудотворною іконою Богородиці, пили та вмивалися чудотворною водою. Цього дня мандрівники також побували у дуже гарному місті Тячів та кількох селах, де живуть румуни. Загальна протяжність маршруту становила 105 км.

На третій, завершальний день велопрочани вирушили до Рахова. Цього дня їх маршрут пролягав вздовж кордону України з Румунією. Вони мілувались красою Карпатських гір, зустріли багато добрих людей.

Дуже дякуємо всім, хто долучився до цієї неймовірної велопроцесії та тим людям, які нам допомагали. Попереду у нас ще багато захопливих мандрівок, тому закликаємо всіх ямничан долучатись до нашого духовного товариства! Для більш широкого пропагування велопроцесії в соціальній мережі «В Контакті» ми створили групу «ДОРОГАМИ до СВЯТИНЬ», де можна детальніше ознайомитися з фотозвітами та планами ініціативної молоді. Долучайтесь!

Андрій СЕНЬКО

Мощі св. Пантелеймона в Ямниці

До кінця Христової дороги вірні села Ямниці мали змогу молитися до мощей святого цілителя Пантелеймона (у перекладі з грецької — «всемилостивий»).

І старі, і малі селяни зусібі поспішили до сільського храму св. Миколая, щоб засвідчити пошану до релігійної святині.

Святого Мученика і цілителя Пантелеймона усікли мечем 27 липня 306 року. Кров і молоко, які втекли при усіченні голови святого, зберігалися до X ст. і давали зцілення віруючим.

Пам'ять св. Пантелеймона здавна особливо шанувалася на Сході. На його честь побудовані церкви в IV ст. у Севастії Вірменській та Константинополі. Мощі Пантелеймона було перенесено в Царгород, де вони стояли тривалий час. Звідти більшу частину їх перенесено до Парижа в Сан-Дені, а голову нібито до Ліона у 802 р. Але паломник із Русі Антоній у 1200 р. бачив голову в Софії, в Царгороді, а, за свідченням Стефана Новгородця (1350 р.), у XIV ст. мощі св. Пантелеймона спочивали у Влахернській церкві, що в Царгороді. Частина мощей нині знаходиться в Пантелеймоновому Афонському монастирі в Греції.

Мощі святого, які направду наділені великою силою, самі не зцілюють. Вони ніби є інструментом дива, а сам факт оздоровлення відбувається за наявності в людіні віри. Час Великого посту є доброю нагодою очиститися духовно.

Для Ямниці — це було великою честю прийняти мощі святого. Цей християнський великомученик, який за фахом був лікарем, став відомим як великий цілитель. Пантелеймон відзначався безмежним милосердям до вбогих, яких лікував безкоштовно, часто чудесним способом. Тому в Ямниці щовечора біля його мощей правили акафіст і читали молитви на оздоровлення.

Отець-декан Богдан КУРИЛІВ

Команда Тисменицького МТЗ «ЕДЕМ» виборола почесне — III місце

Відповідно до обласної комплексної Програми «Молодь Прикарпаття» (2010-2015 роки) та з метою широкого залучення молоді та студентів до участі в молодіжних трудових об'єднаннях управлінням у справах сім'ї та молоді департаменту освіти, науки, сім'ї, молоді та спорту обласної державної адміністрації спільно з Івано-Франківським обласним молодіжним центром праці на базі дитячого закладу санаторного типу «Сокіл» Галицького району проведено обласний фестиваль-конкурс молодіжних та студентських трудових загонів «Ми працею славимо тебе, Україно!».

Участь у цьому заході взяла команда Тисменицького району — молодіжний трудовий загін Елітної Дружелюбної Ерудованої Молоді з с. Ямниці під керівництвом учителя Ямницької ЗОШ І-ІІІ ступенів Йордані Лесів.

Змагаючись із сімома молодіжними трудовими загонами Івано-Франківської області у різноманітних творчих конкурсах (конкурс стінгазет, театралізований виступ загону, вікторини), спортивно-інтелектуальних змаганнях, команда виборола почесне III місце.

Своїм девізом старшокласники Ямницької ЗОШ І-ІІІ ступенів, учасники молодіжного трудового загону «ЕДЕМ», обрали: «Праця людину збагачує, праці усім ми завдячуєм!». Юні трудівники продемонстрували не тільки хороши розумові здібності та спортивну форму, але й працелюбність, взявшись участь у трудовому десанті з благоустрою та озеленення території населених пунктів Галицького району, очищення берегів річки Лімниця, у молодіжній акції «Чисте довкілля».

Офіційний сайт Тисменицької РДА

перехідному кубку ямничку прописку. Привів ямничам до цьогорічного триумфу їхній молодий наставник Олег Гнатишин.

Увінчало турнір урочисте нагородження призерів медалями та грамотами. Оргкомітетом також було визначено лауреатів змагань. Ними стали: воротар Владислав Ільків (ФК «Павlivka»), бомбардир Юрій Самонов («Вихор») та кращий гравець Андрій Луцький (ФК «Боднарів»). Посдинки фахово обслуговували судді Михайло Гнатишин та Мирон Береза.

Загалом молодий турнір підтвердив свій високий статус, бо був належним чином організований та проведений. Змагання викликали зацікавленість і стали для учасників доброю пробою сил.

Настанок всі присутні, прощаючись, висловлювали побажання будь що зустрітися що-найшвидше за рік. Що ж, нехай в перспективі турнірові буде дароване славне майбутнє.

Ігор КОСТЮК, Михайло ФРЕЙК, Газета «Матч»

візитка Ямниці

**Новонароджені
II кварталу 2013 року**

Смушак Ангеліна Володимирівна, 22. 04. 2013 р.;
Костенко Анастасія Євгенівна, 14. 05. 2013 р.;
Петришин Юлія Володимирівна, 15. 05. 2013 р.;
Перегінець Тарас Миколайович, 29. 05. 2013 р.;
Содома Назарій Васильович 05. 06. 2013 р.;
Якимечко Надія Ігорівна, 07. 06. 2013 р.;
Презлята Юлія Василівна, 11. 06. 2013 р.;
Медвід Жанетта Тарасівна, 26. 06. 2013 р.

**На рушничок щастя
стали**

**Лаврук Андрій Петрович,
уродженець с. Загвізда – Ядвіга Галина Михайлівна, уродженка с. Ямниця.**

**Найстарші
жителі села**

Сміжак Микола Прокопович, 24.01.1921 р. н.;
П'яста Євдокія Данилівна, 17.05.1921 р. н.;
Малик Анна Дмитрівна, 19.06.1921 р. н.;
Бедейчук Микола Васильович, 5.08.1921 р. н.;
Салига Євдокія Юріївна, 28.08.1921 р. н.;
Галіпчак Анна Антонівна, 3.10.1921 р. н.

**Відійшли
у вічність**

**ЛЕГІНЬ Ірина Михайлівна
1929 р. н.;**
**ДЗУНДЗА Євгенія Гнатівна
1933 р. н.;**
**П'ЯСТА Ганна Онуфріївна
1930 р. н.;**
**ДЕРКАЧ Марія Василівна
1947 р. н.;**
**ОВЧАР Ганна Василівна
1931 р. н.;**
**МАЛИК Євдокія Іванівна
1927 р. н.;**
**КЛЮБА Євдокія Антонівна
1923 р. н.;**
**МАНІВ Ігор Миколайович
1974 р. н.**

Спецвипуск газети "Вперед"

**Головний редактор
Андрій Сміжак**

**Редакційна колегія:
Р. Постолянюк, Й. Лесів,
О. Вишневецька, Н. Луговська,
І. Дейчаківський.**

Додрукарська підготовка редакції
газети "Вперед".
76010, Україна, м. Івано-Франківськ,
вул. Короля Данила, 11.

Тираж 1200. Зам. №
Друк "Місто НВ",
м. Івано-Франківськ,
вул. Незалежності, 53.

На екваторі. Підсумки першого кола

21 квітня розпочався чемпіонат на Першість Івано-Франківської області з футболу у другій лізі. Після урочистого відкриття та благословення футbolістів отцем В. Кузьміним ямницький «Вихор» став на шлях нелегких матчевих поєдинків проти грандів обласного футболу.

В першому турі ямницький «Вихор» приймав СК «Граніт» (Тлумач). В порівнянні з минулим сезоном ямницька команда значно підсилилась новими гравцями, серед них Роман Федорук, Ігор Токарук, Ігор Луцик. Гра виявилася безкомпромісною і дуже напруженою. Арбітром матчу був Крашеніков Владислав (Калуш).

В першому таймі ігровою та територіальною перевагою володіли «вихорці». Вже на 12 хв. Роман Федорук відкрив рахунок в цьому матчі. На 21 хв. збільшив відрив до двох м'ячів Андрій Бибик. Однак гравці «Граніту» з другої половини першого тайму холоднокровно та грамотно захищалися, більше того, мали моменти, щоб зімнити рахунок в цьому матчі.

На початку другого тайму команда з Тлумача провела дві заміни,

но виконав ямничанин Віталій Мухтаров. До закінчення першого тайму суперники обмінялись ще кількома небезпечними атаками, однак безрезультатними. Невідомо, що саме говорив у роздягальні своїм підопічним Михайло Гнатишин, але, мабуть, слова ті добряче подіяли на хлопців «Вихора». З перших хвилин другого тайму «Вихор» перейняв ініціативу і розпочав постійний штурм воріт суперника. На 61 хв. Іван Дорошенко виводить «Вихор» вперед, а на 76 хв. Роман Федорук збільшив відрив до двох м'ячів. В кінці матчу команда з Биткова суміла організувати швидку контратаку з флангу, яка вилилась в забитий м'яч на 90+1 хв.

12 травня відбувся найважливіший, мабуть, матч для ямницької команди в першому колі. «Вихор» зустрічався з павелецьким «Соко-

ю» на своєму стадіоні тодішнього лідера групи «Краснопіль» із Солотвино. Юнаки «Вихора» в цій зустрічі поступилися з розгромним рахунком 0:3. Матч дорослих команд закінчився також поразкою ямницької команди 1:2.

26 травня «Вихор» зустрічався у вільному матчі із командою з Побережжя «Дністер-Рітас». Ямницька

юнацька команда в другому поспіль зазнала розгромної поразки 0:4. Зустріч дорослих команд проходила з явною перевагою ямничан, які здобули впевнену перемогу 0:3. В цьому матчі відзначились: 0:1 Орест Горбатий (21 хв.), 0:2 Орест Горбатий (38 хв.), 0:3 Андрій Бибик (84 хв.).

2 червня ямницька команда приймала бурштинську «Енергію». Матч юнацьких команд закінчився перемогою «Енергії» 0:2.

На початку матчу досить впевненою гру показала доросла ямницька команда. Після вдалої передачі від Олега Дем'яніка Віталій Мухтаров відкрив рахунок в матчі. Незабаром футbolістам із Бурштина вдалось зрівняти рахунок, а до завершення першого тайму вийти вперед. Друга половина матчу була досить багато

на контратаки обох команд. На 78 хв. бурштинці забили втретє – допустивши прикрої помилки ямницький голкіпер. На завершення матчу «вихорці» зуміли скоротити розрив до одного м'яча, однак на 90 хв. арбітр призначив справедливий одинадцятиметровий в бік «Вихора», який вдало реалізував гравець «Енергії».

9 червня ямницький «Вихор» зіграв в гостях останню гру у першому колі. Матч юнацьких команд закінчився крашою перемогою ямницької команди з рахунком 0:5. В матчі відзначились Олег Гнатишин (22 хв.), Олег Дем'янік (37 хв.), Віталій Мухтаров (66 хв.), Андрій Бибик (77 хв.), Іван Дорошенко (90 хв.).

Андрій Сміжак

Становище команд у першості області після першого кола ("Північ")

Дорослі склади	Ігри	Голи	Очки
1 "Сокіл" Павлівка	7	14:4	17
2 "Енергія" Бурштин	7	14:8	14
3 "Краснопіль" Солотвина	7	11:6	14
4 "Вихор" Ямниця	7	15:10	12
5 ФК "Битків"	7	10:8	11
6 СК "Граніт" Тлумач	7	9:12	7
7 "Карпати" Болехів	7	4:16	3
8 "Дністер-Рітас" Побережжя	7	2:15	1
Юнацькі склади			
1 "Краснопіль" Солотвина	7	24:2	21
2 "Дністер-Рітас" Побережжя	7	17:6	13
3 ФК "Битків"	7	17:8	13
4 "Карпати" Болехів	7	13:5	13
5 СК "Граніт" Тлумач	7	7:14	7
6 "Вихор" Ямниця	7	9:16	6
7 "Енергія" Бурштин	7	5:6	6
8 "Сокіл" Павлівка	7	2:37	1

підсиливши атакувальну лінію. Після кількох гострих атак до воріт «Вихора» гравці з Тлумача заробили штрафний, який вдало виконав на 75 хв. Сергій Шпільчак. Небезпечними моментами суперники обмінялися і в кінці матчу, але, на щастя, ямницьких вболівальників, матч закінчився перемогою рідної команди.

Юнацька команда здобула перемогу з рахунком 3:0.

28 квітня ямницька команда вдруге грава на своєму полі і приймала ФК «Битків». Юнацька команда «Вихор» поступилась з мінімальним рахунком 0:1.

Багато на забиті голи була матчева зустріч дорослих команд. Вже з перших хвилин суперник провів кілька контратак, які закінчились досить швидким голом на 8 хв. Вже на 12 хв. арбітр матчу призначив штрафний удар, який непереверше-

лом». Місцеве дербі викликало велике захоплення серед вболівальників, адже до Павлівки завітала більше ста прихильників «Вихора». Матч юнацьких команд закінчився яскравою перемогою ямницької команди з рахунком 0:5.

Матч дорослих команд розпочався певною перевагою павелецької команди. На 15 хв. єдиний м'яч в цій зустрічі, що приніс перемогу господарям, забив гравець «Сокола» Сергій Підвисоцький. В середині другого тайму ямницькі вболівальники леді не зірвали матчу зустріч, розпочавши бійку з павельчанами. Однак матч після десятихвилинної технічної перерви було поновлено. Протягом другого тайму «вихорці» мали кілька нагод, щоб зрівняти рахунок, а до завершення першого тайму вийти вперед. Друга половина матчу була досить багато

Свято футболу на Сафонівці

21 липня було урочисто відкрито футбольний майданчик в урочищі «Приймаковий Луг». Ця подія мала велике значення як для мешканців Долішнього кінця, так і для всього села. Місце, на котрому відновили футбольний майданчик, має давню історію та славні традиції. Впродовж кількох десятиліть тут проходили знамениті футбольні бatalii i, як згадували ветерани футбольного руху, що зібралися на відкритті, не тільки між різними кутами села. Сюди приїжджали команди із сусіднього Клузова та інших сіл. Відродити славні традиції цієї місцінини як футбольного осередку села вирішили члени громадської організації «Поклик Ямниця» та небайдужі ямничани. Члени ГО «Поклик Ямниця» звернулися за допомогою до ямничан, котрі проживають по вулицях Шевченка та

Франка. Протягом певного часу трирівна робота по збору коштів, а коли було зібрано заплановану суму, ямничани облаштували футбольне поле.

Після урочистої частини відкриття стадіону відбувся матч між молодими гравцями та ветеранами. Основний час не виявив переможця та закінчився із рахунком 3 : 3. По північній перемогі святкували юні футbolісти, але переможених тут не було. Переміг футбол. Свято вдалося на славу!

Наши слова вдячності, насамперед, ініціаторам цього проекту Богдану Іваночку та депутату сільської ради по цьому виборчому округу Василю Шпільчаку, Ігореві Катамаю та багатьом іншим ямничанам. Ці люди вкладали частинку своєї душі у цей стадіон і завдяки їхній безко-

рсливій та натхненій праці стало можливим це свято для дітей.

Окремо хочеться сказати слова подяки Василеві Бибіку та Тарасові Бибіку, котрі виготовили лавки та футбольні ворота, якості яких можуть позаздрити імениті стадіони. М'яч юним футbolістам подарував

ГО «Поклик Ямниця»